SİVAS ANMASINA ÇAĞRI

2 Temmuz'da Sivas'ta devletin yaptığı katliam hala belleğimizde. Halklarımızın tarihine kara bir leke olarak yerini alalı tam 24 yıl oldu.

Maraş'tan, Çorum'a, Gazi'ye, Kobane'ye, Sur'a, Cizre'ye uzanan zaman diliminde değişmeyen tek şey, devletin katliamlara devam etmesi.

Devlet ayakta kalabilmek adına, her tür tehdide başvuruyor, dinci-faşistleri silahlandırıyor. Tüm bunları göğüsleyebilmek ve üstesinden gelebilmek için birleşmek, hazırlıklarımızı yapmak örgütlenmek zorundayız. Tüm saldırılara karşı 2 Temmuz'da korkusuzca sokaklara çıkmak zorundayız.

2 Temmuz anmasını bu sene daha güçlü ve kitlesel gerçekleştirmek, bizlerin bu katliamlara karşı ayaklanıp, katliamı yapanların korkulu rüyası olacağımızı göstermek için Sarıgazi'de yapacağımız yürüyüşe, eşinizle, arkadaşlarınızla,çocuklarınızla "Dün Maraş'ta Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta" şiarıyla Mücadele Birliği saflarına bekliyoruz.

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK 21 Haziran - 5 Temmuz 2017 / S 027 / 1 TL

REFORMİZM VE DEVRİMCİ KOPUŞ!

"Gandi Kemal" elinde bir dövizle düştü yola. Yürüyor Ankara'dan İstanbul'a. Gandi'nin "Tuz yürüyüşü"ne göndermede bulunan bulunana. Bir şişirme, bir allayıp pullama! Cümle reformist yapışmış eteklerine.

İşe bakın. Eskiden yürüyüşler Ankara'ya doğru olurdu. Sembolik de olsa burjuva devletin kalbine, iktidarın merkezine yürürdü eylemciler. Şimdikiler sembolik de olsa iktidardan kaçıyor köşe bucak!

Marx, 18 Brumaire'e, Engels'in mektubundan aktarmayla başlar: "*Hegel, bir yerde, şöyle bir gözlemde bulunur: bütün tarihsel büyük olaylar ve kişiler, hemen hemen iki kez yinelenir. Hegel eklemeyi unutmuş: birinci kez trajedi olarak, ikinci kez komedi olarak.*" Şimdilerde ülke gündeminin tepesine oturan "adalet yürüyüşü" bu saptamayı getiriyor akla.

Şu burjuva dünyanın haline bakın! Gündüz vakti elinde fenerle sokakları arşınlayan Diyojen'e nazire yaparcasına yollara düşmüş "anamuhalefet partisi lideri" Kılıçdaroğlu, adalet arıyor!

Meclis denen müsamere salonu tümden işlevsiz olduğunu çoktan açık etti en geniş yığınların gözünde. Adına saraylar inşa edilen "adalet"in en kof sözcüklerden biri olduğu ise cümlenin malumu. Bütün düzen kurumları, kutsal bellenen tüm burjuva kavramlar ve değerler inanılmaz bir hızla yıpranıyor, çözülüp dağılıyor.

Göz boyama, oyalama, tepkileri absorbe etme, toplumsal öfkenin denetimli boşaltılması... "Gandi Kemal"in "adalet yürüyüşü"nün asıl içeriği budur.

Ama çöküş öylesine hızlı ve derin ki, emekçi yığınları düzen içinde tutmak adına yapılan eylemler bile düzenin bekası için bir sorun haline geliyor. Dinci faşist iktidarın koltuk değneği CHP'nin böyle bir yürüyüş düzenlemek zorunda kalması bile, koşulların ne kadar devrimden yana olduğunu anlatmaya yeter. Sermaye düzeni devrimin önünü almaya çalışırken kendi kurumlarını, politik güçlerini teşhir ediyor, güçten düşürüyor ve devrimin önündeki engelleri kaldırarak yolu düzlüyor!

Reformizm tüm gücüyle burjuva kulvarlarda ilerliyor. Her adımda defalarca gördük, emekçi yığınları burjuvazinin kuyruğuna takmaya çalışıyor. Bu şartlarda ayaklanma ruhu taşıyan ezilen halkların ve emekçi sınıfların karşısına devrimci programla, devrimci taleplerle çıkmak gerek. Burjuva güçlerin kuyruğuna takılmadan işçi sınıfının bağımsız sınıf çıkarlarını korumanın yolu budur. Burjuvaziden kopuş, devrimci ayaklanma ve iktidar için ileri! Anın görev ve yönelimi budur.

Devrim

>>Editör...

DÜZEN MUHAFIZLARININ KORKUSU

CHP'nin kuyruğu olmaya dünden teşne olanlar, "Adalet yürüyüşü" bahanesiyle bu niyetlerini bir kez daha dile getirme şansı buldular. CHP'ye desteklerini açıklamak için sıraya girmiş durumdalar.

Öte yandan, dinci faşist iktidar ve onun başı, K.Kılıçdaroğlu'na tehdit yüklü ifadelerle yükleniyorlar. Bu, CHP kuyrukçularının işini kolaylaştıran bir katalizör gibi oldu. Nasıl olsa, dinci faşist iktidarın şimşeklerini üzerine çekenlerin kuyruğuna takılmak devrimin toplumsal güçlerinde bir tepkiye yol açmaz.

3

Karşıtların Büyüyen Kavgası — C.Dağlı 2

Sarsıcı Olaylar Esaslı Sonuçlar — Umut Çakır 4

Ekonomik Politik Baskılar Ve Pastanın Paylaşılması — Özgür Güven 5

Reformizmin Teşhiri Güncel Görevdir — İ.Cevat Çetiner 8

Örgütlenmenin Diyalektiği — Ali Varol Günal 9

Katar Üzerine — Taylan Işık 10

KARŞITLARIN BÜYÜYEN KAVGASI

BAŞYAZI

C. Dağlı

Burjuvazinin politik güçleri ne kadar büyük ve etkin olurlarsa olsunlar, kapitalist toplumsal sistemden kaynaklanan sorunları çözemezler. Çünkü bu güçler kapitalist toplumdan doğar ve ondan beslenirler. Bu nedenle, ürünü oldukları ve beslendikleri toplumsal şartları ortadan kaldıramazlar.

Kendisini vareden toplumsal koşullar varlığını sürdürdükçe, bunun kaçınılmaz sonuçları da kaçınılmaz olarak ortaya çıkmaya devam eder. Bu yüzden, burjuvazinin çözüm dediği aslında sorun olarak kalır. Dolayısıyla sömürücü sınıf kapitalist toplumdan kaynaklanan sorunları, toplumsal kötülükleri sadece ileriye ertelemiş olur. Başka bir anlatımla, sorunları iyice büyümüş, iyice derinleşmiş ve daha da yıkıcı hale gelmiş bir durumda ileriye taşır. Sorunları daha da büyütmek üzere çözer.

Gerçekte, sorunları aşamaz, çelişkileri çözemez. Gerçek çözüm, toplumun kendisine ilişkindir. Bu yüzden çelişkilerin gerçek çözümü, eski toplumsal sistemin yıkılmasıyla gerçekleşir. Çelişkilerin çözümü devrim sorunudur.

Kapitalizme özgü olan ekonomik krizler, süreklilik kazanmış ve genelleşmiştir. Kapitalizm, her defasında ekonomik krizleri aşarak ilerler; fakat yerini daha büyük daha sarsıcı daha yıkıcı yeni ekonomik krizlere bırakarak yapar bunu. Kapitalist sisteminin ilerlemesi, kendi yapısındaki tüm çelişki ve karşıtlıkların daha da gelişmesine ve keskinleşmesine yol açtığı için; toplumun yapısından kaynaklanan ekonomik krizler de daha şiddetli olarak yeniden ortaya çıkar.

Burjuvazi, daha sarsıcı, daha büyük ve yıkıcı olarak karşısına çıkan ekonomik krizi nasıl çözecek? Krizi çözecek araçları nereden bulacak? Hükümetin elindeki ne politik araçlar ne de ekonomik araçlar ertelene ertelene bugüne gelen ve bu yüzden daha derin ve şiddetli hale gelen krizin üstesinden gelmeye yetiyor. Ekonomik kriz, emekçi kitlelerin yaşamında yıkıcı sonuçlarını daha derin olarak gösteriyor.

Halk kitleleri her geçen gün daha büyük bir umutsuzluk içine düşüyor. Yarınları günden güne daha bir güvensiz duruma geliyor. Emekçilerin bugünkü toplum için daha derin bir umutsuzluk beslemeleri, emekçilerin yeni bir geleceği için kötü bir durum değildir; tam tersine bu umutsuzluk hali yeni bir umudun doğmasına yol açar. Yeni bir gelecek, çürüyen ve çökmekte olan eski toplum içinden dağar. Bunun koşulları, eski toplumda yeterince oluşmuştur. Yeni bir geleceğin koşullarının oluşumu ve gelişimi; emekçilerde gelecek için büyük bir umut yaratıyor.

Kapitalist toplum varlığını çürüme içinde sürdürür. Tekelci kapitalizm, çürümeyi en ileri noktaya vardırır. Günümüzün burjuva toplumu tam bir genel çürüme içinde. Dolayısıyla toplumsal çürümeden beslenen düzen partileri; çürümeyi ortadan kaldıramazlar. Tam tersine toplumsal çürümeyi iyice derinleştirirler. Büyük harcamalar ve sürekli propagandayla yeni bir çıkış olarak gösterilen her burjuva parti ve girişim çok kısa sürede yıpranmaktan ve başarısız kalmaktan kurtulamıyor.

Bunlar şu anlama gelir ki, özel mülkiyete dayanan bir toplum, özel mülkiyetten kaynaklanan sorunların üstesinden gelemez. Özel mülkiyete son verildiğinde ondan kaynaklanan sorunlar da ortadan kalkar.

Kapitalist özel mülkiyet, toplumsal mülkiyete dönüştürülebilir; çünkü bunun maddi koşullar oluşmuştur. Kapitalizmden sosyalizme geçiş, oluşan maddi temeller nedeniyle başlayan ve derinleşen bir süreçtir.

Kapitalistler bu süreci engelleme ya da geciktirme düşüncesiyle sınıf çatışmasını ne kadar ertelemek isterse istesin; onlar yaptıklarıyla sınıf çatışmalarını daha şiddetli duruma getirirler. Emek-sermaye karşıtlığı ve çelişkisi uzlaşmaz bir karakter taşır. Kapitalizmin gelişimi, sömürünün yoğunlaşması bu çelişkinin keskinleşmesini beraberinde getirir. Bu da iki sınıf arasındaki kapışmanın çok daha sert biçimde patlak vermesini getirir. Sınıf savaşı, egemen sınıfın sürekli erteleyeceği, tarihsel olarak kaçınabileceği bir savaşım değildir. Somut koşullara göre ertelenen her kapışma, çok daha şiddetli bir şekilde kendisini gösterir. Bu gerçeklik kendini tüm katılığıyla burjuva sınıfa kabul ettirir.

Avrupa, kapitalizmden emperyalizme dönüşme sürecinde, içerde emek-sermaye hesaplaşmasını bir süreliğine erteledi. Fakat bu ne kadar sürdü? En fazla yirmi yıl! 1915'de Avrupa'da Birinci Emperyalist Savaşa bağlı olarak devrimci durum doğdu. Ve 1917'de Rusya'dan Almanya'ya kadar birçok ülkede arka arkaya devrimci ayaklanmalar ve devrimler gerçekleşti. Böylece, emek-sermaye hesaplaşması bir süreliğine ertelenmiş, fakat daha şiddetli olarak yeniden öne çıkmıştır. Daha önce bazı ülkelerde ortaya çıkan devrimci başkaldırı, artık bir dünya devrimine dönüşmüştür.

Emek-sermaye mücadelesi günümüzde küresel iç savaş biçimini almıştır. Dünya devrimi küresel iç savaş biçiminde gelişmiyor. Görüldüğü gibi karşıt güçler arasındaki kapışma en yoğun, en kitlesel ve en sert aşamaya gelmiştir.

Dünya proletaryası bu savaşta yetkinleşmiş bir güç olarak yer alıyor. Yalnızca yüksek bir savaş gücüne sahip olmakla kalmayıp; kapitalizm hakkında daha geniş bilgiye de sahiptir. Kapitalist toplumsal sistem üstüne geniş, bilimsel ve derinlikli bilgi edinmek; kapitalizmi yenmek için teorik bir silahla donanmaktır. Emekçiler, bu savaşta birçok yöndeki üstünlükleriyle yer alıyorlar. Kısacası savaşın sonucunu tayin edecek daha fazla silaha sahibiz.

İnsanlığın büyük tarihsel yürüyüşünü hangi toplumsal biçim altında sürdüreceğinin kararlaştırılacağı bir savaşta, emekçilerin politik mücadelesi ve bu mücadelenin öncü yönlendirici gücü olan işçi sınıfı partisinin rolü ve önemi daha da artar. Proletaryanın devrimci sınıf partisi emekçi sınıfın toplumsal varlığının etkin bir ifadesi, onun politik dışa vurumudur. Bu savaşta zafer, devrimci proleter parti biçiminde örgütlenen proletaryanın olacaktır.

Bu topraklarda iç mücadele, bugüne değin çok yoğun ve çok sert geçti. İç mücadele, iç savaş biçimini aldı. Devrim mücadelesi kesintisiz olarak sürdüğü için, ileriye bırakılan sonuç alıcı kapışmadır. Proletarya ve emekçi halklar, burjuvaziyi devirip iktidara gelemediyse, burjuvazi de devrimci güçlerin savaşımı karşısında eski konumunu sürdüremez durumdadır. Ama artık devrim güçleri burjuvaziye devirecek bir güç durumuna gelmiştir. Bu kapışmanın düne göre çok daha şiddetli geçeceği kesin. Son noktayı koyan bir savaş her bakımdan kaçınılmaz olmuştur.

Bu toplumda bugün olanlar, tekelci kapitalist düzenin ezdiği tüm güçleri yeni bir kavgaya davet ediyor. Kitlelerin buna yanıtı öncekilerden daha sert, daha büyük ve de etkin kavgadır.

Kazanmak için, devrimci mücadeleyi tüm yönleriyle yeni bir aşamaya , tayin edici mücadelenin verildiği bir noktaya çıkarmalıyız.

Ayışığımızın İzinde 16 Yıl

"*Yoldaşımın gülüşüne cemre düşmüş*
Devrimin yüreğine
Yoldaşım düşmüş"

Diyor şair, 26 Temmuz 2001 yılında Ölüm Orucunda bayraklaşan Aysunumuz, Ayışığımız için.

Aysun yoldaşımız 1976 Adana Çukurova doğumludur. TKEP/L davası tutsağı Aysun Bozdoğan, bir dönem Genç Ekin Sanat Merkezi yöneticiliğini yapmıştı. 19-22 Aralık 2000 tarihlerinde 4 gün süren zindan savaşı süresinde Ümraniye Zindanında bulunan ve daha sonra Kartal Zindanına götürülen Aysun Bozdoğan 1. Ekip Ölüm Orucu savaşçısı olarak eylemine başlamış ve Ölüm Orucu eyleminin 183. gününde bayraklaştı.

Mücadeleye başladığı ilk günden ölümsüzleştiği güne kadar baskılara rağmen mücadeleyi bir an dahi asla aklından çıkarmayan Ayışığımız; ağız dolusu gülüşler için, devrim için yaşamı hiçe sayıp kavgası uğruna ölümsüzleşti.

Aysun yoldaşımızdan ayrı geçen 16 yıl... Ama her anımız onunla dolup taşan bir 16 yıl... Onun kavgasını örnek alarak, devrim yolunda ilerlediğimiz 16 yıl... Bize ışık olan bir 16 yıl...

Aysun yoldaşımız; çok disiplinli, aldığı görevi her koşulda, en iyi şekilde gerçekleştirmeye özen gösteren bir yoldaşımızdır. Sorumluluk bilinci en üst düzeyde, çalışkan, cüretli bir kişilikti. Düşmanlarımıza karşı her zaman dik durmasını bilen, onlara karşı var gücüyle mücadele eden yoldaşımızdır.

Ayışığı Sanat Merkezi'nin kurucusu olan yoldaşımız kendini her alanda geliştirmeye özen göstermişti. Sanat çalışmalarıyla öne çıkan yoldaşımız bunun yanı sıra öğrenci faaliyeti, illegal faaliyet yürüten bir eylemciydi; samimi davranışları, o güzel gülüşü birçok insanı etkiliyordu.

Aile baskısına rağmen o inandığı kavga uğruna, baskılara karşı çıkarak, her şeyi göze alan yiğit, militan bir devrim savaşçısıydı.

Örgütlü yaşamı boyunca gerektiği gibi mücadele eden, gerçek bir devrimci olarak hayatını sürdürmüş olan yoldaşımızın yolundan yürümek, şu an ertelenmemesi gereken bir görevdir. Yoldaşımızın devrim düşünü gerçekleştirmek için; O'nun devrimci yaşamını örnek alarak mücadeleyi ilmek ilmek büyütmeliyiz.

"Devrim için savaşmayana komünist denmez" diyordu Fidel yoldaşımız. Aysun yoldaşımız da, o bilinç ve yüreklilikle, devrim için savaşan ve kavgası uğruna ölümsüzleşen komünist bir savaşçıydı.

"*Bir nar fidanı getirecek sana*
O fidan
Narin bir Haziran gibi
kök salacak toprağa
Yağmurdan damlalarla
ve senin hasretinle büyüyecek"

Kök saldı kısacık yaşamında verdiğin o şanlı mücadelen. Güneşimiz diyor ya "*İdeallerin için yaşamakla ideallerin için ölmek için bir fark göremiyorum*" diye… İşte sen bunu gerçekleştiren yiğit bir yoldaşımızsın.

Her anı umut dolu olan, coşkulu olan Ayışığımızı hasretle, özlemle anıyor, kalbimizin daima onunla attığını bir kez daha vurguluyoruz.

Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür!

"Hasta Tutsak Murat Aktaş Serbest Bırakılsın"

İHD İstanbul Şubesi Hapishane Komisyonu, Galatasaray Meydanı'nda hasta tutukluların durumuna dikkat çekmek amacıyla her hafta düzenlediği F eyleminin 273'üncüsünü 17 Haziran gerçekleştirdi.

Bu haftaki eylemde Edirne F Tipi Hapishanesi'nde bulunan hasta tutsak Murat Aktaş'ın durumuna dikkat çekildi.

"Tecrit Öldürür F Tipi Hapishaneler Kapatılsın" ve "Tecrit Öldürür Dayanışma Yaşatır" pankartlarının açıldığı eylemde, "OHAL işkencesine son", "Murat Aktaş serbest bırakılsın" ve "İnsan Haklarıyla İnsandır" sloganları atıldı.

Murat Aktaş'ın avukatı Seher Dursun, bir çok tutsak gibi ciddi sağlık sorunları bulunan Aktaş'ın tedavisinin hapishane koşullarında mümkün olmadığını belirtti.

Ayrıca tutsakların mahkeme ve hastaneye tek kişilik hücrelere bölünmüş ring araçlarıyla götürülmek istendiğini aktaran Dursun "*Tutsaklar mahkemeye de hastaneye de bu araçla gitmeyi reddediyorlar. Bu nedenle de Murat Aktaş'ın ve siyasi tutsakların tedavi olması imkansızlaşıyor*" dedi.

Eylemde konuşan Aktaş'ın kardeşi Emre Aktaş, ağabeyinin Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nden Edirne F Tipi Hapishanesi'ne sürgün edildiğini hatırlatarak, abisinin ayaklarında lekelerin meydana geldiğini ve cilt kanseri riski taşıdığını söyledi. Ağabeyinin muayenesinin hapishane yönetimi tarafından çeşitli gerekçelerle engellendiğini aktaran Aktaş, hastalığın vücudunda hızla yayıldığını vurguladı.

13 yıldır hapishanede kalan bir insanın bu hastalıkları hapishanede atlatmasının mümkün olmadığını belirten Aktaş, "*Devlet hasta tutukluların sağlık haklarını engellemekle insanlık suçu işliyor. Bu konuda tutsak yakınları ve duyarlı kesimler tarafından bir şeylerin yapılması gerekiyor*" dedi.

Aktaş'ın konuşmasının ardından bu haftaki basın açıklamasını İHD İstanbul Şubesi Hapishane Komisyonu üyesi Meryem Bars yaptı.

Gözaltında kaybetmeler, faili belli cinayet ve katliamların Türkiye'de olağanlaştığını belirten Bars, halkın buna karşı tepki göstermesinin hükümet tarafından engellendiğini söyledi.

Demokrasi adı altında ülkenin bir kişinin iradesine teslim edilmek istendiğini ifade eden Bars, aydınların ve aydınlık yüzlerin hapishanelerde tecrit ve en ağır işkence konumlarında olduklarını kaydetti.

Murat Aktaş'ın 2004 yılında tutuklanarak Metris Hapishanesi'ne konulduğunu hatırlatan Bars, şu an Edirne F Tipi Hapishanesi'nde olduğunu ve yaklaşık 5 yıldır sağlık sorunlarının arttığını söyledi.

Revir ve hastane doktorlarının Aktaş'ın sağlık sorunlarını bildikleri halde tanı ve tedaviyi uzun yıllar yapmadıklarını aktaran Bars, "*Yapılan ameliyatla biyopsi için ayak bileğinden alınan parça aylarca hapishane revirinde tutularak tahlil için gönderilmez. Murat Aktaş'ın onlarca dilekçe ve suç duyurusunda bulunmasıyla ve 6 ay sonra hastaneye gönderilen parçanın sonucunu almak daha zor olmuştur*" dedi.

2 yıl önce kanser şüphesi ile alınan biyopsiden sonra herhangi bir tedavinin yapılmadığını paylaşan Bars, Aktaş'ın ayakta fazla kalamadığını ve yürümekte zorluk çektiğini ifade etti.

Bars, Aktaş'ın cezaevinin verdiği yemekleri yiyemediğinden kaynaklı kilo ve güç kaybı yaşadığını belirterek, "Ayrıca *mide ve bağırsak hastalıkları nedeniyle endoskopi ve kolonoskopi yapılmış, bağırsakta nodül olduğu belirtilmiş olmasına karşın herhangi bir tedavi uygulanmamıştır*" ifadelerini kullandı.

Bars, son olarak Murat Aktaş ve tüm hasta tutukluların çok geç olmadan serbest bırakılmasını istedi.

Yazı Ve Haberlerde Nefret Söylemi

Hrant Dink Vakfı, "Medyada Nefret Söyleminin İzlenmesi" adıyla 2017 yılının Ocak ve Nisan ayları arasındaki dönemi içeren medyada köşe yazısı ve haberlerde kullanılan nefret söylemlerini raporlaştırdı.

Rapora göre, 2017'nin Ocak ve Nisan ayları arasındaki dönemini kapsayan rapora göre, bin 806 köşe yazısı ve haberde ulusal, etnik ya da dini gruplar hedef alındı.

Ocak-Nisan 2017 döneminde, yazılı basının odağında 16 Nisan'da Anayasa değişikliği için yapılan referandum oldu. Referandum dışında, TSK'nın Suriye'nin El Bab bölgesinde yaptığı 'Fırat Kalkanı Harekâtı', 15 Temmuz darbe girişimiyle ilgili gelişmeler, Olağanüstü Hal uygulamaları ve yayımlanan kanun hükmünde kararnameler, Ocak ayında Cenevre'de yapılan Kıbrıs müzakereleri, Türkiye ile Yunanistan arasında Kardak kayalıkları ve Ege adalarıyla ilgili olarak yaşanan krizler, Hocalı Katliamı'nın yıldönümü (26 Şubat), Güney Kıbrıs meclisinde Güney Kıbrıs Rum Yönetimi'nin Yunanistan'la birleşmesini ('Enosis') öngören 1950'deki halkoylamasının okullarda anılması yönündeki yasa tasarısının kabul edilmesi, 24 Nisan Ermeni Soykırımı'nı Anma Günü, ülkelerindeki iç savaştan kaçarak Türkiye'ye gelen Suriyeli mülteciler gibi gündem maddeleri nefret söyleminin artışında etkili oldu.

En çok Ermeniler hakkında nefret söylemine rastlanırken, 2. Suriyeliler, 3. sırada Yahudiler, ardından Hıristiyanlar ve Yunanlar nefret söylemine maruz kalan gruplar arasında yer aldı.

Editör

DÜZEN MUHAFIZLARININ KORKUSU

Baş Tarafı 1. Sayfada

İyi de daha dün referandum tiyatrosuyla "hayır" oylarını boşa çıkaranlarla can ciğer kuzu sarması olan, şen kahkahalı pozlar veren K.Kılıçdaroğlu bu gün ne oldu da onlarla kanlı bıçaklı oldu? Ya da öyle mi oldu?

Yaşamın zenginliğinde yolunu şaşırmadan ilerleyebilmenin, işçi sınıfının bağımsız sınıf çıkarları temelinde devrimci politik çizgide kalabilmenin bazı koşulları var. Bilimsel düşünmek, olayların düşüncelerimizi baskı altına almasına izin vermemek, yaşamın ve mücadele tarihinin öğrettiği dersleri unutmamak bu koşullardan bir tanesidir.

Ders bir; K.Kılıçdaroğlu ve partisi, dinci faşist iktidarı en zor durumlarda desteklemeyi, onun koltuk değneği olmayı kendine görev edinmiştir. Deniz Baykal, bu dersin ete-kemiğe bürünmüş halidir. 7 Haziran seçimleri sonrası RTE'ye cankurtaran simidini atan, onu ayakta tutan bu adamlar ve partileridir.

Ders iki; referandum sonrası sokağa çıkmaya ve büyük bir ayaklanma ile dinci faşist iktidarı yıkmaya hazır milyonlarca insanı oyalayan, birikmiş öfkenin, kızgınlığın, devrimci enerjinin dinci faşist iktidara yönelmesini engelleyen K.Kılıçdaroğlu ve partisidir.

Ders üç; milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılmasının yolunu açanlar bu aynı adamlardır. Dinci faşist iktidar böylece kendini tahkim etme, konum ve durumunu sağlamlaştırma olanağı elde etti.

Ders dört; Yenikapı mitinginde dinci faşist iktidarın koltuk değneği olmaya gönüllü talip olduğunu, "milli mutabakat" adı altında ezilen halklara ve emekçi sınıflara karşı dinci faşist iktidara destek vermeye, RTE'nin yanında saf tutmaya hazır olduğunu ilan etti.

Ders beş; Taksim mitingine, sosyal reformist parti ve çevreleri arkasına aldıktan sonra dinci faşist partiyi de çağırarak ona "sol" cenahta meşrutiyet kazandırmaya çalıştı.

Saymakla bitmez; ama bu kadarı yeter.

K.Kılıçdaroğlu ve partisinin dinci faşist iktidarla kanlı bıçaklı olmadığı kesin. Ama yukarda saydığımız somut olgular, yani bizzat yaşamın kendisi, K.Kılıçdaroğlu ve partisini o denli teşhir etti ve üzerinde o denli baskı oluşturdu ki, K.Kılıçdaroğlu artık bir şeyler yapmadan yerinde kalamazdı.

Dokunulmazlıkların kaldırılmasına destek vererek dinci faşist iktidara açtığı yolda kendi partisi ilk kurbanını vermişti. Bu yüzden hem kendi partisinin kitlesinde hem de dinci faşist iktidara öfke dolu emekçi sınıflarda kızgınlık had safhaya ulaşmıştı. Bu ateş topunun karşısında cepheden durmak artık hem imkansızdı hem de akıl işi değildi.

Bu enerjinin boşalması için bentte bir delik açmak gerekiyordu. Ama öte yandan açılacak küçük bir delikten akacak enerjinin bendin tümünü yıkma tehlikesi de vardı. Bu tehlike, hem K.Kılıçdaroğlu ve partisinin hem de dinci faşist iktidarın uykusunu kaçırıyordu. Bu yüzden K.Kılıçdaroğlu ve partisi, bir yandan yürüyor bir yandan da dinci faşist iktidara ve onun tepesindeki adama mesaj vermeye çalışıyordu: Baskı altındayım, beni anlayın, size karşıtlığım filan yok.

Gezi Ayaklanması hayaleti hala gözlerinin önünden gitmeyen dinci faşist iktidar bunu anlayacak halde değil oysa. O ve arkasındaki tekelci sermaye sınıfı, her akşam basını yastığa koyarken bir ayaklanmaya uyanmanın korkusunu yaşıyor. Haksız de değiller. Toplumun büyük bir çoğunluğu, dinci faşist iktidarı ve onun başını yıkmak için harekete geçmeye hazır olduğunu, bir genel bahane aradığını eylemleriyle gösteriyor.

Egemen sınıfın, dinci faşist iktidarın bu korkusunu gerçeğe dönüştürmek mümkün. Koşullar buna uygun. Ama bu sosyal reformist çevrelerin yaptığı gibi K.Kılıçdaroğlu ve partisine tabi olarak, onun kuyruğunda kulaç atarak yapılamaz.

Yapılması gereken, ayaklanma ruhu taşıyan ezilen halkların ve emekçi sınıfların karşısına devrimci programla, devrimci taleplerle çıkmaktır. Kitlelerin özlemine, ruh haline uygun olan, kitleleri daha ileri taşıyacak olan politika budur.

Leninistler, devrimci programın, devrimci taleplerin ne olduğunu biliyorlar. Bunlar devrimci ajitasyon eşliğinde devrimin toplumsal güçlerine aktarılmalı. Burjuva güçlerin kuyruğuna takılmadan işçi sınıfının bağımsız sınıf çıkarlarını korumanın yolu budur.

Dinci faşist iktidarın koltuk değneği K.Kılıçdaroğlu ve partisinin böyle bir yürüyüş düzenlemek zorunda kalması bile, tek başına bu bile, koşulların ne kadar bizden yana olduğunu anlatmaya yeter. Düzen, kendini bir devrimden korumaya çalışırken ve bunun için dinci faşizmi tahkim etmeye çalışırken aynı zamanda kendi kurumlarını, politik güçlerini teşhir ediyor, güçten düşürüyor ve devrimin önündeki engelleri kaldırarak yolu düzlüyor.

Meclis diye bir şey kalmadı. Adalet denen şeyi düzen muhafızı K.Kılıçdaroğlu ve partisi bile yollarda arıyor. Yargı, kitlelerin gözünde en güvenilmez kuruma dönüştü. K.Kılıçdaroğlu ve partisi, kitlelerin gözünde sıfırlanıyor. K.Kılıçdaroğlu ve partisi dibe çökerken onun paçalarına tutunan sosyal reformist parti ve çevreler de dibi boyluyor. Ordu içten içe bir çözülme süreci yaşıyor. Aynı durum polis teşkilatı için de geçerli.

Ve bütün bunları derinleştiren ekonomik krize giderek kötüleşen uluslararası koşullar eşlik ediyor.

Devrimci ajitasyon eşliğinde ezilen halkların, emekçi sınıfların desteğini kazanmak, gençliği saflarımıza kazanmak için kolları sıvayalım.

Şimdi Devrim Zamanı!

CHP "Sokağa" Çağırıyor

Enis Berberoğlu'nun tutuklanması ile CHP bir adalet yürüyüşüne başladı. Vekilinin tutuklanması ile birlikte gün boyu süren toplantılardan sonra Kılıçdaroğlu "Memlekette bedel ödenecekse bunu ben öderim" minvalinde bir açıklama ile yollara düştü. " Öncü" CHP'nin yollara düştüğünü gören bilcümle reformist, devrim kaçkınının da peşinden yollara düşüp "Mustafa Kemal'in askerliğine" terfilerini de görmüş durumdayız. İşin traji-komik yanı bir tarafa bırakılırsa devrimcilerin gelişen süreçle ilgili ne kadar dikkatli olmaları gerektiği, devrim ve iktidar mücadelesi yerine reformlar için mücadelenin -şimdiki moda deyimiyle "laik demokratik cumhuriyet" mücadelesininbirbirine nasıl karıştırılıp devrim güçlerinin sistemin kanalları içinde heba edilme tehdidini taşımakta olduğunu görmek zorundalar. Program ve pratiklerinde devrim ve devrimci iktidar perspektifi olmayanlar CHP milletvekilinin tutuklanmasını "muhalefetin yükseltilmesi" için bir fırsat olarak görüyorlar. Emekçileri bu eylemlere katma noktasında seferberlik ilan ettiler. Gezi eylemcilerini de Hayır eylemcilerini de evlerine dönmeye çağıranın CHP olduğunu hemen unutuverdiler.

Evet, genel bahanenin nereden çıkacağı, emekçi kitlelerin dinci-faşist iktidarı alaşağı etmek için ayaklanmanın hangi olguda patlak vereceğini kestirmek zor. Ancak devrim güçlerinin tüm katmanlarının büyük bir öfke biriktirdikleri, toplumun hızla devrim ve karşı-devrim kamplarına bölündüğü, uluslar arası tekellerin sözcülerinden tekelci sermayenin sözcüsü TÜSİAD'a, iktidarın kalemşörlerinden dinci-faşizmin yönetim kademelerine kadar herkesin dile getirmek zorunda kaldığını görüyoruz. Sermaye güçlerinin bu sıkışmayı tespit edip rahatsızlıklarını ortaya koydukları bir dönemde niçin bir CHP milletvekili apar topar tutuklanır ve mahkeme süreci bile tamamlanmadan adliye binasından içeri atılır? Dinci faşist iktidarın tek derdi "ana muhalefeti susturma operasyonu mu, yoksa içinde bir "çapanoğlu" mu var? Devrim güçlerinin yola çıktığında durmayacağını gören iktidarın uzunca bir süredir sivil faşist tosuncuklarını silahlandırıp eğitimlerini verdiğini sağır sultan bile duymuşken, "reislerine" "öl de ölelim" başlıkları altında MP5 otomatik silahlarla poz verip gözümüze sokarcasına sosyal medyaya servis ediyor. İktidar tam da böyle bir dönemde tutuklanması halinde CHP tabanının ve belli sol çevrelerin sokağa döküleceğini bildiği halde bu adımı neden atıyor? Neden? Yoksa yanıt tam da burada mı?

Depremler yıkıcı bir halde yaşanmıyor, ufak sarsıntılarla atlatılıyorsa halk arasında " iyi oldu enerjiyi boşalttı, böyle ufak ufak olsun" denir. Halk yığınları kendi deneyimlerinden öğrenerek belli bir süre için bile olsa yıkım tehdidinin geçtiğine inanır. Eli kanlı halk düşmanı Demirel de sınıf mücadelesinin sokağa taştığı dönemlerde engelleyemediği eylemleri kitleler gözünde küçültmek için "yollar yürümekle aşınmaz" gibi açıklamalarla kendi denetiminde akmasını yeğlemişti. Engel olunamayanı kontrol altına alma çabası her zaman var olacaktır. Ama sendikalar eliyle, ama reformist ya da burjuva partiler eliyle… Dinci-faşizm için işçi ve emekçilerin öfkesi ayaklanma hattına gireceğine CHP potasına aksın. Burjuvazi iyi bilir ki CHP sermayenin kötü gün dostudur.

Yıllardır işçi ve emekçilerin ezilen halkların kanı üzerinden süren iç savaşta sınır ötesi ve ülke içinde gerçekleşen tüm operasyonlarda iktidara desteğini eksiltmeyen, 15 Temmuz'da faşist devletin bekası için tam bir akıl ve eylem birliği yapanlar ne oldu da sokaklara çıktılar. Gazi'de araçlarının içinde katledilen gençler, Kürdistan'da kucağında torunuyla katledilen dede, günlerce analarının cansız bedenlerine bakmak zorunda kalan evlatlar, evladının cesedini buzdolabında saklayan analar, bodrumlarda

tank ve top ateşi altında yakılarak katledilenler… Soma'da daha fazla kar için bilerek ölüme gönderilen maden işçileri, onlarca kattan asansörle ölüme çakılan yapı işçileri, üç kuruş yevmiye için traktör römorklarında ölenler… Tüm bunlar CHP'nin ilgisini bu kadar cezp etmediler. Üstelik HDP'nin neredeyse tüm seçilmişlerinin tutuklanmasına ön ayak oldular. Şimdi ezilenlere ölüm kusan faşizme karşı talebe bak: Tutuklu CHP'li milletvekili için Adalet! Varlık nedeni bu sömürü ve kan düzeninin sürmesi olan bir parti için bu anlaşılır da sözde sosyalist bazı çevrelerin her hareketi CHP'ye bağlama ve ya CHP'nin her hareketine bağlanma çabasını nereye koyalım.

Hakim sınıfların yüzyıllara dayanan yönetme alışkanlığı ve becerisi kendisini yıkıma ve yok oluşa götürecek ayaklanma ve devrimlerden bile yeni deneyimler sağladığı, sınıflar mücadelesinin bütün cephelerini bir laboratuar gibi kullanarak sonuçlar çıkarıp dersler aldığı bilinir. Dinci faşist iktidar da gelişmekte olan halk ayaklanmasını elindeki tüm araçları kullanarak geciktirme çabası içinde. Biliyorlar ki onlar için iktidarı kaybetmek yalnızca koltuğu kaybetmek olmayacak. Kendisini güçlü gösterme çabasına rağmen emekçi sınıfların yükselen dalgası kumdan kalelerini kısa sürede yerle bir edip devrimci iktidarına yürüyecek. Dinci faşizmi ve temsil ettikleri sınıfı hesaba çekecektir. Bu bir niyetten öte gerçeklik ve zorunluluk halini almıştır.

Tarihimizin bu dönemecinde işçi sınıfını ve ezilen halkları kurtuluşa götürecek olan sınıfları tahlil etme bilincini kazanmak ve buna uygun olan Leninizmin programını kitlelere taşımakta ısrar etmek belirleyici olacaktır. "Adalet olmasın mı" diyenlere Sur'u Cizre'yi gösterelim ve soralım: Adalet nedir? Bu adalet Kürdistan'a uğramaz mı? Sorun: Hangi adalet binlerle ölen bir halkın öfkesini soğutur. Sorun: Hangi burjuva adalet işçi sınıfının kapitalizmin saldırılarına katlanmasını sağlayabilir? Hangi bedel iş cinayetlerinde ölen binlerce işçinin ailesine "adalet yerini buldu" dedirtir. Adaleti Kürt analarına, Gezi'de kaybettiklerimizin analarına sorun. Evlatları sermaye sınıfına karşı mücadelede toprağa düşmüşlere sorun. Onların katillerinin düzeni yerinde dururken hangi adalet dindirir öfkelerini… Ağızlarından devrimciliği düşürmeyenlere sorun: Devrimcilik nedir? Devrimcilik kapitalizmin içinde yaşam alanları yaratma mücadelesi midir? Yeni insan size neyi anlatıyor? Sorun onlara: Bu ülkede faşizm var mıdır ve varsa faşizm "geriletilir" mi? Yine sorun onlara: Devrim, ama nasıl? Bu devrimin programı ne olmalı? Pek çoğundan yanıt alamayacaksınız. Size cevap veremeyenler asıl olanın değil tali olanın peşinden koşup dururlar. Ve o zaman anlatın onlara iç savaşı, zorun rolünü, geçici devrim hükümetinin ne olduğunu ve hedeflerini. Ne için savaşacaklarını bilsinler. Devrimci iktidarı ve halk iktidarını anlatın.

Boylarına, yaşlarına bakmadan anlatın…

Bu topraklarda devrimin bir olasılık değil bir zorunluluk olduğunu anlatın.

Bıkmadan, usanmadan…

İzmir'den Bir Mücadele Birliği Okuru

Kızıltepe'de 12 yaşında 13 kurşunla polislerin öldürdüğü Uğur Kaymaz'ın heykeli kayyum tarafından yıktırıldı.

Zırhlı Araç Katletmeye Devam Ediyor

Sokağa çıkma yasaklarının devam ettiği Licê'de 70 yaşındaki Pakize Hazar, zırhlı aracın çarpması sonucu yaşamını yitirdi.

14 Haziran günü Pakize nine, ablası Hasret Yaşar ile birlikte yaşlılık maaşı almak için şehir merkezine gitmişti ve dinlenmek için kaldırıma oturduğu sırada zırhlı araç çarptı.

Hasret nine kardeşini elbiselerinden tanıdı, yüzü ve bacağı yoktu… Yanına gidebilmek için polislere kimliğini ispatlaması yarım saati buldu. Hasret nine, kardeşinin bir saat yerde yattığını, yanına kimseyi yanaştırmadıklarını, müdahale etmek isteyen öfkeli gençlere de polisin saldırdığını söylüyor.

Katil polisler hemen olay yerinden kaçmıştı. Pakize nine ise bir saat sonra hastaneye kaldırıldığında hayatını kaybetmişti…

İnanç Özkeskin Katledildi

13 Haziran günü polis, bir kişiyi daha katletti.

İstanbul'da Altunizade'de İnanç Özkeskin'in yaşlı annesi ve 91 yaşındaki babası ile birlikte yaşadığı evi sabaha karşı basan polis, TAYAD'lı İnanç Özkeskin'i katletti.

Polis "çatışma yaşandı" derken, annesi "polisler İnanç Özkeskin'in bulunduğu odaya girdi ve üç el silah sesi geldi" dedi. Evin içinde yapılan araştırmada başka bir kurşun izine de rastlanmadı.

Devletin "Süleyman Soylu'ya suikast hazırlığındaydı" dediği İnanç Özkeskin, 96 Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen İlginç Özkeskin'in kardeşi.

İnanç Özkeskin'in cenazesi 14 Haziran günü Adli Tıp'tan alınarak polis korteji eşliğinde Karacaahmet Mezarlığı'nda defnedildi.

Adana'da Gezi Anması

Adana Akkapı mahallesinde Gezi Ayaklanmasının 4.yılında yapılacak eylem 4 Haziran günü saat 20.00'da kitlenin Özezen petrolünün önünde toplanmasıyla başladı.

Çevik kuvvet, akrepler, tomalar mahallenin dört bir yanını tuttu. Polisler mahallede hiçbir yürüyüşe izin vermeyeceklerini ve bir durumda saldıracaklarını söyledi. Kitle ile polis arasında tartışma yaşandı. Ve kitle Muhtarlık Parkına gidip, etkinliğe orada devam edeceklerini söyledi.

Polis Muhtarlık Parkı'nın çevresini de sardı.

Etkinlik, Gezi başta olmak üzere tüm ölümsüzleşenler için saygı duruşuyla başladı. Etkinlik müzikle devam etti. Ardından serbest kürsüye geçildi.

Serbest kürsüde Akkapı'nın Gezi ayaklanması döneminde büyük şeyler başarmış bir mahalle olduğu, bugün devletin Gezi gibi bir ayaklanmadan ne kadar korktuğu, bundan kaynaklı bu etkinliğe dahi bu kadar önlem aldığından ve OHAL'i uzattığından bahsedildi. Ve böyle bir süreçte Gezi ruhunun tekrardan yaşatılmasının önemi üzerine konuşuldu.

Konuşmalar sürerken polislerin de kışkırtmasıyla küçük bir provokasyon oldu. Etkinlik daha sonra şiir ile devam etti.

Etkinlikte "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Gezi Şehitleri Ölümsüzdür", "Bu Daha Başlangıç Zafere Kadar Devrim" sloganları atıldı.

Polisler etkinlik alanına gelen halkı uzaklaştırmaya çalışırken, etkinlik kitlenin Çav Bela ve Gündoğdu Marşlarını söylemesiyle son buldu.

SARSICI OLAYLAR ESASLI SONUÇLAR

UMUT ÇAKIR

Lenin, büyük Ekim Devrimi'nin arifesinde kaleme aldığı ölümsüz eseri Devlet ve Devrim'de, şu ifadelerin altını özellikle çizer; "*İşte Marx ve Engels'in tüm öğretilerinin altında yatan, kitlelere, zora dayalı devrim görüşünü, tam da bu görüşü sistematik bir biçimde aşılamak gerekliliğidir.*"

Nisan referandumunun en esaslı, en temel devrimci dersi nedir diye sorulsa, hiç kuşkusuz cevap tektir: Faşist-dinci iktidarın seçimler yoluyla değil, ancak zora dayalı devrim yoluyla yıkılabileceğini, tereddüde yer bırakmayacak biçimde kanıtlanmış olmasıdır. Bu ders, ne örgütlü öncüler içindir, ne de daha geniş devrimci kitleler için; onlar bu zorunluluğu zaten öteden beri biliyordu. Ders, en geniş tanımıyla on milyonlarındı, sermayenin ve onun devletinin bütün baskı gücü ve serveti ortaya koyup yürüttüğü kampanyaya rağmen, boyun eğmeyen ezici çoğunluk içindir. Bu ders alınmış mıdır? Kuşkusu olan varsa, CHP gençlik kollarının ardı ardına yayınladığı bildirilere baksın.

Ancak, biz ömrünü komünizm davasına adayanlar dışında, bizden farklı olarak dünyayı güncel yaşamın zorlukları üzerinden okuyanlar, devrimin derslerini kitap ve broşürlerden değil, sarsıcı olayların sonuçlarından öğrenebilirler. Pratikten öğrenilen dersleri, geniş yığınlar için kalıcı hale getiren ise, bunun siyasal bir hedef ve hareket biçiminde somuta, ete kemiğe bürünmesidir. Toplumsal harekette ete kemiğe bürünmeyen hiçbir bilinç sıçraması, geniş kitleler içinde kalıcı karakter kazanmaz. Öncünün görevlerinden biri de budur: Sarsıcı olayların derslerini, en temel olana indirgemek ve buradan, siyasal bir atılımın kalkış noktası çıkartmak.

Referandumun en geniş kesimlere gösterdiği zora dayalı devrimin zorunluluğu, bilinci aydınlatan bir dersti. Bu bilinci kalıcılaştıracak hareket, ancak, zora dayalı devrimin organlarını (dayanışma için değil, yerel sorunlar için değil, ama ayaklanmanın organı olarak işleyen konseyler, mahalle meclisleri vs); devrimin askeri-teknik sorunlarını (bir halk ordusu, bunun silahlı küçük birimleri, savunmaya çakılmayan hareketli savaş taktikleri ve buna yönelik hendek savaşlarından çıkarılan dersler); nüfusun yoksul ezilen çoğunluğunu ayaklanmadan yana tutum almaya sevk eden, zaferin güvencesi olan en yaşamsal ve acil tedbirleri açıklayan siyasi amaçlar- hedefler programını (GDH programını) milyonların önüne taşımak ve bu somut araç ve somut hedefleri hareketin yeni başlangıç noktası haline getirmektir. Bu noktanın gerisine düşen her siyasi eylem, ne denli kararlılık ve direnişle donanmış olursa olsun, devrimin zayıflamasını önleyemez.

Leninistler, söz konusu somut hedef ve araçları, referandumun sarsıcı sonuçları bunların zorunluluğunu kanıtlamadan önce, siyasal çalışmasının temeline koymuştu. Bu sayede, olayların sarsıcı etkisi içinde yolunu kaybetme, en kritik anlarda tereddütte kalma riski bertaraf edilebilir. Eğer tarihe ve topluma bilimsel yaklaşıyorsanız, sözünüzü olaylardan önce söyler, olayların bu sözü kanıtlamasının manevi özgüven ve gücüyle yolunuza devam edersiniz. Ya da boş hayaller içinde yüzer, olmayacak duaya amin der ve sarsıcı olayların tokadıyla sersemlersiniz.

Referandum, bu toprakların oportünizmi için elbette sersemletici bir tokat gibi işledi. Derslerini aldılar mı diye soran olursa, cevabımız olumsuz. Hayır, derslerini almamışlar, alamazlar, esas meselenin çevresinden dolanır, üzerinden atlar, görmezden gelirler. Bu konuda örnek görmek isteyen Kızıl Bayrak'ın 26 Nisan tarihli sayısında yayınlanan yazıya bakabilir. Reformist oportünizmin tipik bir temsilcisi olarak bu çevre, referandumdan, zora dayalı devrimin zorunluluğu dışında, her türlü sonucu çıkarmış, CHP gençlik kollarının gerisine düşmüştür. Dahası bu referandum sayesinde, "düzen muhalefeti politik ve moral yıkımından kurtuldu" iddiasıyla, seçimlere ve sandıklara duyulan güvenin daha da güçlendiği imasında bulunmaktan çekinmiyorlar. Peki ya "işçi sınıfının ana gövdesi dinci-faşist gericiliğin etkisi ve denetimi altında" tespitine ne demeli acaba? Zora dayalı devrimin tek yol olduğu gerçeği, tekelci partilerin gençliğini bile sarsacak bir güneş ışığına dönüşürken, reformist-oportünizm milyonları, kendi içinde debelendikleri umutsuzluk çukuruna çekmeye çalışıyorlar.

Sözünü ettiğimiz çevrenin bu konuda yalnız olmadığını hemen belirtelim. Başka kanallarda leninistler ile yan yana duran çevrelerden birisi, referandumda milyonların tutumunu şöyle açıklıyor: "*Bugün kitlelerin tepkisi, dünden farklı olarak artık devletin varlığı, seçimlerin meşruiyeti, parlamento ve parlamenter siyaset zemini, anayasa değişikliği ve yargı bağımsızlığı gibi yapılara olan inancı da kökünden sarsmaktadır*" (Atılım). Bu çok şey söylediğini sanan ama tek bir şeyden söz eden laf kalabalığı, asıl meselenin yanından yöresinden dolanma sancısına işaret ediyor: Zora dayalı devrim. Çünkü, bu sözlerin hemen ardından, bu çevre, HDP'ye, hayır meclislerinde olgunlaşmaya başlamış taban ittifakına önderlik etme çağrısı yapıyor. Gezi ayaklanmasını seçim sandıklarına çevirmekle övünen bir çevre için, bu tür çağrıların anlamı açıktır. Bir kez daha, hayır cephesini sandık zaferleri ile taçlandırmak. Bunu, eskiden olduğu gibi açıktan söyleyemiyorlar sadece.

Bu tür kafa karışıklıkları, olayların devrimci etkisi ile giderilecek değildir. O aşama çoktan geride kaldı. Sınıflar mücadelesi öyle bir gelişim noktasındadır ki, ya proletaryanın öncülüğünde yoluna devam edecek, ya da patinaj yapan tekerlek gibi, çırpındıkça daha dibe batacak. Proletaryanın devrimci sınıf öncüsü, somut hareketi başlatacak nirengi noktası niteliğindeki politik eylem hattına sahiptir.

"Sur'da Bölgenin Yapısı Değiştiriliyor Halk Göçe Zorlanıyor"

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi, Diyarbakır'ın Sur ilçesindeki yıkımlara karşı Taksim'de bulunan dernek binasında açıklama yaptı.

İHD İstanbul Şubesi Irkçılık ve Ayrımcılığa Karşı Komisyon, 14 Haziran günü hakkında acele kamulaştırma kararı verilen Diyarbakır'ın Sur ilçesindeki yıkıma dair basın toplantısı düzenledi. "Elektriksiz Ve Susuz Bırakılan Sur 'Gitmeyeceğim' Diyor, Duyuyor Musunuz?" başlığıyla yapılan basın toplantısında İHD Diyarbakır Şube Başkanı Raci Bilici de katılarak Sur'dan izlenimlerini aktardı.

Saat 13.00'te yapılan toplantıda Eren Keskin tarafından basın açıklaması okundu. Sur'un Lalebey ve Alipaşa mahallelerinde yaşayanların buradan gitmesini sağlamak için, 22 Mayıs'tan itibaren okul ve camiler de dahil olmak üzere tüm alanlarda su şebekesinin ve elektriklerin kesildiği belirtilen açıklamada, kanalizasyonların da kasıtlı olarak tıkandığı belirtildi. İHD Diyarbakır Şubesi ve Diyarbakır Tabip Odası'nın raporuna göre, tankerlerle sağlanan içme ve kullanma suyu nedeniyle de özellikle yaşlılar ve çocuklar arasında ishal vakalarının arttığı söylendi.

UNESCO tarafından dünya mirası ilan edilen ilçede 147 tanesi anıtsal yapı olmak üzere 595 tescilli taşınmaz kültür varlığının bulunduğu ve yıkımların bunları da tehdit ettiğine de dikkat çeken Keskin, demografik yapının değiştirilmesinin yanında, buradaki yaşamın "güvenlik konseptine uygun" bir şekilde düzenleneceğini "Koruma Amaçlı İmar Planı Değişikliği"ne göre Suriçi'ne 6 yeni karakol yapılacağını belirterek "*Suriçi'nin demografik yapısının yok edilmesi, insanların yerlerinden edilmesi ve belleksizleştirilmesi bugün ilk kez yaşanmıyor. Diyarbakır'da bundan 102 yıl önce 1915'in bir Pazar günü, 25 Mayıs'ta Ermeni nüfusun ileri gelenlerinden 807 kişi, 30 Mayıs'ta ikinci bir grup halinde 674 kişi keleklere bindirilerek Dicle ile Batman çayının buluştuğu yerde katledildi*" dedi.

Keskin, "*Biz insan hakları savunucuları, ırkçılık ve ayrımcılık karşıtları, hayatın böyle defalarca bir karabasana dönüştüğü ve yerini mezarsız ölülere bıraktığı bir coğrafyanın kaderini değiştirecek bir güce sahip değiliz. Ancak bunların bir daha yaşanmamasını sağlayacak, buna izin vermeyecek bir toplumsal bilinci adım adım inşa edebiliriz. İşte bunun için dün Ermeni ve Süryanilerin yaşadıklarının, bugün elektriksiz ve susuz 'Gitmeyeceğim' diyen Sur'un Lalebey ve Alipaşa halkının yaşamaması, seslerinin duyulması ve yankı bulması için bıkmadan, usanmadan, yılmadan çalışmaya kararlıyız. İnsan haklarından yana herkesi de bu çabaya katkıda bulunmaya çağırıyoruz*" diyerek herkesi Sur için ses çıkarmaya ve çaba içerisinde olmaya çağırdı.

"Hala Bulunamayan Cenazeler Var"

İHD Diyarbakır Şube Başkanı Raci Bilici ise Sur'a ait izlenimlerini aktardı. Sur'un 40'a yakın medeniyete ev sahipliği yaptığını ve bir kısmının izini hâlâ taşıdığını belirten Bilici, bu mirasın tehlikede olduğuna vurgu yaptı.

Sokağa çıkma yasaklarıyla yarıya yakını yıkılan Sur'un şu an dümdüz edildiğine dikkat çeken Bilici, "operasyonlar"da katledilenlerden cenazeleri hala bulunamayanlar olduğunu hatırlattı. Cenazelerini alabilmek için açlık grevi yapan aileler olduğunu aktaran Bilici, bulunabilen kimi cenazelerin ise köpekler tarafından parçalandığını ifade etti.

Sur'un tamamı için alınan "acele kamulaştırma" kararının tamamen siyasi olarak ve merkezi otorite tarafından alındığına dikkat çeken Bilici, evleri kamulaştırılan insanlara "Nereye gidiyorsanız gidin" denildiğini söyledi. Basında, 2009'dan beri Sur'un yeniden düzenlenmesinin gündemde olduğuna dair haberlere değinen Bilici, o zamanki düzenlemenin kentin tarihi dokusunu bozmadan ve kimseyi evinden atmadan gerçekleştirilmesinin gündemde olduğunu, bugünkü durumun ise tamamen farklı olduğunu söyledi.

Surlulara evlerini tahliye etmeleri için verilen sürenin 11 Haziran'da dolduğunu ve hiç görüşülmeden zorla tahliyelere başlanacağını aktaran Bilici, halkın ise evlerini terk etmek istemediğine dikkat çekti. Sur'un boşaltılmasının ardından buraya kimlerin yerleşeceğinin bilinmediğini, demografik yapının değiştirilmeye çalışıldığını ifade eden Bilici "Türk-Sünni anlayışın egemen olacağı bir yapılaşmaya gidildiğini" söyledi.

HDP'li ailelerin Hüda Par'lılarla aynı semte taşınmak zorunda kaldığını belirten Bilici, ailelerin bir süre sonra buralardan da ayrılmak zorunda kaldıklarını aktardı.

Sur'a dair yapılmak istenen incelemelerin ise devlet tarafından engellendiğini aktaran Bilici, gazeteciler ve insan hakları örgütlerinin ilçeye girdiği andan itibaren ya sürekli takip edildiği ya da ilçeden çıkarıldığını söyledi. Bilici, konuşmasını UNESCO'ya yaptıkları yerinde inceleme çağrısına da yanıt alamadıklarını söyleyerek sonlandırdı.

Konuşmaların ardından Fotoğrafçı Sertaç Kayar'ın Sur'da çektiği fotoğraflardan oluşan sergi ile BBC Türkçe muhabiri Hatice Kamer'in Sur ile hazırladığı haberin gösterimi yapıldı.

"Zeytin Bizim Çocuğumuz"

Zeytinliklerin sanayi ve maden ocağı işletmesine açılmasını öngören yasa tasarısına tepkiler sürüyor.

Zeytinlikleri termik santral gerekçesiyle kesilen Soma'nın Yırca köyü sakinleri ve Sosyal Haklar Derneği de tasarıyı protesto etti. 9 Haziran günü yapılan eyleme, Soma faciasında yaşamını yitirenlerin aileleri de destek verdi. Köy meydanında yapılan açıklamada "Zeytinime Dokunma" pankartı ve "Bu Yasa Meclis'ten Geçmeyecek", "Yasalarınız Zeytinimize Sökmez", "Zeytinim Daha Önemli" dövizleri açıldı.

Çifçi Sen adına yapılan konuşmada tasarının "Yırca Yasası" olarak adlandırdıkları söylenerek *"Kanun Tasarısında zeytinliklerin kullanımına yönelik değişiklik teklifi zeytin yetiştiricileri ve tarım açısından endişe vericidir. Zeytinle geçimini sağlayan 750 bin aileyi zeytinliklerinin her an için yok edilebileceği endişesi ve aç bırakma tehdidi altında yaşamaya mahkum etmektir. Ege ve Marmara bölgelerinde Tütün Yasası sonrasında tütün üretemeyen ve Şeker Yasası ile getirilen kotalardan sonra şekerpancarı üretemeyen üreticilerin yaşama çaresi olarak gördüğü ağaçtır zeytin. Bu aileler ellerindeki, avuçlarındaki bütün birikimleriyle sadece zeytin fidanını değil, umutlarını da toprağa dikmişlerdir. Onlar için kentlerde ucuz işgücü olmamanın, madenlerde ölmemenin son çaresidir zeytin ağaçları*" denildi.

Yırca köyü sakinleri de zeytin ağaçlarının kesilmesine karşı "*İlk gün nasıl direndiysek şimdide öyle direniyoruz. Biz zeytinlerimizi kestirmeyeceğiz. Tasarının geri çekilmesini istiyoruz bu tasarı bizim için bir anlam ifade etmiyor. Toprağımızı bizden aldılar yol yaptılar biz o yollara gidecek parayı nereden bulacağız. Zeytin bizim çocuğumuz. Onlar kestikçe biz dikeceğiz*" diyor.

Adı geçen tasarı daha önce 6 defa reddedilmişti, şimdi de komisyona geri çekildi.

"Sokakta, Mecliste Zeytin Ağacını, Yaşamı Savun!"

Zeytin ağaçlarıyla ilgili meclise sunulan yasaya karşı Kuzey Ormanları Savunması, Galatasaray Meydanı'nda eylem gerçekleştirerek "Sokakta, mecliste zeytin ağacını savun, yaşamı savun!" dedi.

Galatasaray Meydanı'nda eylem yapmaya çalışan yaşam savunucuları ve çevre dostlarına polis engel olarak bariyerlere doğru sürükledi.

Burada yapılan basın açıklamasını Kuzey Ormanları Savunması adına Selma Kangur okudu.

Zeytin ağaçlarının binlerce yıldır bu topraklarda varolan bir miras olduğunu hatırlatan Kangur, "*Sermayedarların projelerine yol vermek için topraklarımızın geleceğini karartacak, zeytinciliği şirketlerin tekellerine bırakarak zeytincilikle geçinen aileleri işsizliğe mahkum edecek hiç bir yasa kabul edilemez! Madencilik faaliyeti yürüten şirketlerin sanayi çalışmaları adı altında bu yasayı kullanarak zeytinlik arazilerin altını oymasına izin verilemez! Kıyılara meralara, zeytinlikler üzerine enerji aç gözlülüğü doysun diye enerji santralleri yapılamaz!*" dedi.

AKP'nin bu yasayı 7. kez gündeme getirmesinin OHAL fırsatçılığı olduğunu dile getiren Kangur, "*Hali hazırda sanatçısından emekçisine yoğun kamuoyu tepkisine rağmen 'zeytin mi tesis mi' sorusu 'demokrasi mi diktatörlük mü' demekle aynı şeydir. Yanıtımız 'tabi ki zeytin tabi ki demokrasi!'dir*" dedi.

Açıklama "Zeytin yaşamdır yaşamı savun" "Zeytin yasası geri çekilsin" "Zeytinime ormana geleceğe dokunma" sloganlarıyla sonlandırıldı.

Zeytinlikten Sonra Meraların Talanı Da Durduruldu

Gündeme gelmesiyle birlikte halkın tepkisini çeken Sanayinin Geliştirilmesi ve Üretimin Desteklenmesi Amacıyla Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı'nın Meclis görüşmeleri sırasında meraları düzenleyen 36. ve 37. maddeleri taslaktan çıkarıldı.

Geçtiğimiz günlerde de tasarıdan ayrılarak komisyona geri çekilen zeytinliklerin imar durumunu düzenleyen ilk dört madde komisyonda taslaktan çıkarılmıştı.

Efrin'deki Zeytinlikler De Yakıldı

Doğaya düşmanlık, zeytine düşmanlık "sınır" tanımıyor.

Gündemde zeytinlik alanlarını imara ve talana açma tasarısı varken, bu defa da TSK Efrîn Kantonu'nun Şiyê ilçesinde 3 hektarlık ekili araziyi ateşe verdi, 200 zeytin ağacı kül oldu.

Öte yandan Türk ordusu, Efrîn Kantonu sınırlarına yönelik ihlallerini devam ettiriyor. Şera ilçesinin Ereb Cima, Îkdam ve Şîl Tehtî köylerinin karşısına iş makineleri yerleştirerek Rojava-Bakurê Kürdistan sınırı arasında hendek kazmaya ve duvar örmeye devam ediyor.

Rakka'da Ölümsüzleşenler Uğurlandı

Rakka'nın özgürleştirilmesi hamlesinde yaşamını yitiren Birleşik Özgürlük Güçleri (BÖG) savaşçısı Tufan Eroğluer (Hasan Ali) ve YPG savaşçıları Redur Devrim, Rohat Feraşin Rojava sonsuzluğa uğurlandı.

12 Haziran günü Derik'te cenaze töreni düzenlendi. Törenin ardından savaşçılar Derik kentinde bulunan Şehit Xebat Derik Şehitliğinde gerçekleştirilen askeri tören ile sonsuzluğa uğurlandı.

Savaşçıların cenazesi Derik Hastahanesi'nden uzun bir araç konvoyu eşliğinde Şehitliğe getirildi.

Törene YPG, YPJ, MLKP, MLKP/KKÖ, TKP/ML TİKKO, TKEP/L, THKP-C/MLSPB, Enternasyonalist Özgürlük Taburu savaşçıları, Derik Halk Meclisi temsilcileri, Şehit Aileleri Kurumu, PYD ve SYPG katıldı.

Gerçekleştirilen askeri törenin ardından konuşan BÖG komutanlarından Mustafa Suphi, "*Bugün Rakka hamlesinde ezilen halkların özgürlük mücadelesinde ölümsüzlüğe yürüyen savaşçılarımızı uğurluyoruz*" dedi.

Suphi, Çukurova'dan Karadeniz'den, Ege'den Kürdistan'dan onlarca devrimcinin Rojava'da sonsuzluğa uğurlandığını hatırlatarak, Rakka'da savaşmanın Türkiye'de AKP faşizmine karşı savaşmak olduğunun altını çizdi, Rakka'daki ateşin Türkiye'ye taşınacağını söyledi.

Törende konuşan MLKP savaşçısı Güneş Dicle ise özgürlük yürüyüşünün şehitlerle ilerlediğini bu yürüyüşün ağır bedeller istediğini dile getirdi.

Cenaze töreninde BÖG savaşçısı Tufan Eroğluer'in (Hasan Ali) ailesinin paylaştığı mesaj ve TKEP/L savaşçılarının gönderdiği mesaj okundu.

Cenaze töreni atılan sloganlar ile sona erdi.

Basel'de Kutlama: Şimdi Devrim Zamanı!

12 Mart 2016'da kuruluşunu ilan eden Halkların Birleşik Devrim Hareketi (HBDH), 4 Haziran 2017 tarihinde İsviçre Basel'de konser düzenleyerek birinci kuruluş yılını selamladı. Türkiye, Kürdistan başta olmak üzere tüm ölümsüzleşen devrim savaşçıları için Enternasyonal Marşı eşliğinde saygı duruşuyla başlayan etkinlik, Avrupa'nın farklı ülkelerinden gelen sanatçıların sahne alması ve yapılan açıklamalarla sürdü.

Etkinlik, devrim ve sosyalizm mücadelesine ve ölümsüzleşmiş tüm devrim savaşçılarına bağlı kalınarak birleşik devrim mücadelesini daha da yükseltileceği vurgulanarak sonlandırıldı.

Halkların Birleşik Devrim Hareketi burada okuduğu açıklamada dinci-faşist iktidarın faşist devlet güçlerini tam kapasite harekete geçirerek azgın bir saldırı kampanyası yürüttüğü günümüzde 1. yıllarını kutlayarak faşizme meydan okuyup, halkların kurtuluş umudu ve özlemini güçlendirdiklerini söylediler.

"Şimdi Devrim Zamanı" sloganını bayrağına yazarak kuruluşunu ilan eden Halkların Birleşik Devrim Hareketi'nin, Türkiye ve Kürdistan Halklarında devrimci hareketin birliğine yönelik büyük özleme yanıt vermekle kalmayıp, bununla birlikte, iki ülkenin devrimci güçlerinin halkların kurtuluşu için devrim hedefi etrafında birleşebileceğinin somut mesajını da verdiği söylenen açıklamada devrimin güncel bir konu olduğu, hem devrimin koşullarının olgunlaştığını ve hem de bu dinci faşist iktidarla onun faşist devletinden kurtuluş yolunun muzaffer bir devrimden geçtiğinin gösterilmiş olduğu anlatılarak yaşamın bu düşünceyi doğruladığı vurgulandı.

Katliamlara ve referanduma değinilen açıklamada, "Artık herkes, sokaktaki insan bile bu dinci faşistlerin sandık yoluyla iktidarı bırakmayacaklarını, bunları toplumun başından defetmenin, bunlardan kurtulmanın yolunun sandıktan geçmediğini, geçmeyeceğini anlamış, kabul etmiştir. Halklarımızın bilincinde bu gerçek giderek berrak bir bilince dönüşmüştür. Dinci faşist iktidar ve onun dayandığı güçler ancak bir devrimle yıkılır ve şimdi onları yıkmanın zamanıdır.

Bu yüzden Halkların Birleşik Devrim Hareketi, tarihsel görev ve sorumluluk altındadır. Bu 'Hareket' adından da anlaşılacağı gibi bir devrim hareketidir. Türkiye ve Kürdistan devriminin artık ortak, birleşik bir devrimci merkezi var. Birleşik devrimimizin merkezi bir karargahı var. Bir araya geldik ve haykırıyoruz: 'Şimdi Devrim Zamanı', 'Faşizmi Yıkacağız, Halklarımız Kazanacak'" denildi.

Son yıllarda yaşanan ayaklanmalarda başarısızlığa uğranmasının sebebinin merkezi bir karargahtan, birleşik bir merkezden yoksun olunması olduğu, bu nedenle ayaklanmaların iktidarın fethi noktasına taşınamadığı anlatılan açıklamada, şimdi buna sahip olunduğu hatırlatıldı.

Açıklama, "Halkların Birleşik Devrim Hareketi, işte bu yüzden devrimde zaferin umudu, halklarımızın dinci faşist iktidardan, faşist devletten ve sömürü düzeninden kurtuluş ışığıdır.

Bu nedenle, Halkların Birleşik Devrim Hareketini birleşik devrimimizin güçlü bir karargahına çevirmek, onun bayrağını her yerde dalgalandırmak emekçi, ezilen halklarımıza karşı tarihsel görevimiz ve boynumuzun borcudur.

Bu duygu ve düşüncelerle sizleri bir kez daha selamlıyor ve haykırıyoruz:

Yaşasın Halkların Birleşik Devrim Hareketi! Yaşasın Türkiye ve Kürdistan'ın Birleşik Devrimi!" denilerek sona erdi.

İsviçre'den Leninistler

Abbasağa'da Nuriye Ve Semih İçin Oturma Eylemi Sürüyor

KHK ile ihraç edilen ve tutuklanan Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın taleplerinin kabul edilmesi amacıyla Abbasağa'da Parkı'nda şair Selah Özakın ve Zerrim Aldemir'in oturma eylemi 6 Haziran itibarıyla 10. gününde.

"*Nuriye ve Semih'in eylemlerini takip ediyordum. Fakat bir eylem yapma düşüncem yoktu*" diyen Selah Özakın "*Ne zamanki açlık grevinin 75-76. günlerinde evleri basılıp tutuklandılar. İşte o zaman ben de bir şey yapmalıyım*" diyerek eylem kararı aldığını belirtti.

Oturma eylemi başladığı günden beri hiç yalnız bırakılmadıklarını dostları başta olmak üzere sendika, dernek, demokratik kitle örgütleri, iş bırakan Uluslararası Af Örgütü Yüzyüze çalışanları ve pek çok kişinin geldiğini söyleyen Özakın ve Aldemir, Nuriye ve Semih için yapılan eylemlerin artmasının da kendilerini umutlandırdığını belirtti.

Selah Özakın, sağlık nedenleriyle eylemini 14. günün sonunda bırakmak zorunda kaldı. 70 yaşındaki şairin yerine eylemini Cemile Karakaş sürdürüyor...

Açlık Grevinin 100. Günü

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın açlık grevlerinin 100. gününde Süreya Operası önünde toplanılarak Kalkedon meydanına yürüyüş gerçekleştirildi.

Polisin engelleme girişimlerine rağmen 16 Haziran günü 19.30'da başlayan yürüyüşe birçok sanatçı ve demokratik devrimci kurumların yanı sıra, KHK ile ihraç edilen sosyolog Veli Saçılık ve Nuriye ve Semih'e destek olmak için 23 gündür açlık grevinde olan İsmail Erdoğan da katıldı.

Yürüyüş boyunca sık sık "Nuriye Semih onurumuzdur" sloganı atıldı. Opera önünden sloganlar eşliğinde Kalkedon Meydanına yürünüldü. Burada yapılan basın açıklamasının ardından Veli Saçılık, İsmail Erdoğan ve Temel Demirer de konuşmalar yaptı.

Yapılan basın açıklamasında Nuriye Gülmen'in ve Semih Özakça'nın bir adım öne çıkarak; defalarca gözaltına alınmalarına, işkence görmelerine rağmen ısrarla ve kararlılıkla büyüttükleri bu mücadele ile dayanışmayı büyütmenin gerekliliğine vurgu yapıldı.

Söz olan Veli Saçılık ise adalet bakanının "biz bunları idari tasarrufla attık" sözüne ithafen "*bizim de iradi tasarrufumuz var ve biz o iradeyle sizi yeneceğiz. Biz kalacağız, siz gidecekseniz*" dedi.

İsmail Erdoğan, *"bir ayağımız her daim sokakta olmalıdır"* diyerek, 19.03'te Abbasağa Parkında 10 günlük destek açlık grevine başlayan 2 Beşiktaş taraftarına da selam yolladı. Artık Nuriye ve Semih için her günün kritik olduğu üzerinde durularak, artık her gün sokaklarda olunması gerektiği dile getirildi

"Kurtuluş Yok Tek Başına, Yap Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" , "Nuriye Semih Yalnız Değildir", "Her Yer Yüksel Her Yer Direniş" sloganlarıyla eylem sonlandırıldı.

EKONOMİK POLİTİK BASKILAR VE PASTANIN PAYLAŞILMASI

ÖZGÜR GÜVEN

Kapitalizm koşullarında toplam toplumsal üretim ve gelir bölüşümü kapitalizmin işleyiş yasalarınca gerçekleşir. Üretim araçları kimin mülkiyetindeyse, ürünler de daha baştan onun mülkü olarak üretilir. Emek gücünün karşılığı olan ücret de yine kapitalizmin ekonomik politik yasalarınca belirlenir. Bu toplumda gelir bölüşümü, sendikacıların ve ekonomistlerin deyişiyle "pastayı paylaşma" her zaman sert sınıf mücadeleleri ile gerçekleşmiştir. Çünkü kapitalizmin iki temel sınıfı olan burjuvaziyle proletaryanın çıkarları karşıttır. Birinin pastadan aldığı payın büyümesi, diğerinin payının küçülmesiyle mümkündür. Burjuva sınıf kendi payını büyütmek, emekçilerin payını küçültmek için devlet gücü de dahil, ekonomik, politik her türlü baskı yöntemini kullanır.

Bu toprakların son elli yılı bunun örnekleriyle doludur. 15-16 Haziran ayaklanmasına yol açan DİSK'in kapatılması girişimi; 12 Mart ve 12 Eylül askeri faşist cuntaları tarafından işçi sınıfının örgütsüzleştirilip atomize edilmesi; idamlar, gözaltında kayıplar, köylerin yakılıp boşaltılması; onbinlerce insanın hayatına mal olan uzun iç savaş...

Bütün bunlar tekelci sermayenin egemenliğini sürdürme, gelirlerini arttırma amacıyla, yani artı-değer sömürüsünü daha da yoğunlaştırma ve sermaye birikimini sürdürme amacıyla uygulanan devlet baskısından başka bir şey değildir. Ekonomik ve politik saldırılardır. Bugün de Şişecam'dan Mefar'a kadar uzanan grev yasakları bu saldırıların bir parçasıdır. Bütün bunların altında yatan olgu, toplumsal sınıflar arasındaki gelir bölüşümüdür, bu uğurda süren sınıflar mücadelesidir. Burjuvazi elinde tuttuğu devlet gücüne dayanarak; elde ettiği güç üstünlüğüne dayanarak her türlü yol ve yöntemle emekçileri baskı altına alıyor, pastadan aldığı payı büyütüyor. Bütün bu baskıların ve yasaklamaların, emekçilerin ücretlerinin düşürülmesinde olduğu kadar, sağlık, eğitim, emeklilik gibi pek çok sosyal halklarının da budanmasında büyük etkisi ve rolü var.

Sermaye birikimi, sermayenin merkezileşmesi ve yoğunlaşması, tekelciliğin daha da büyümesi ve güçlenmesi kapitalizmin işleyiş yasalarının bir gereği ve sonucudur. Tekelciliğin yönelimi bir tek dünya tekeli yönündedir. Ancak Lenin'in de söylediği gibi, oraya varmadan çok önce yıkılıp gidecektir. Sermayenin büyümesi ve güçlenmesi, yalnızca işçilerin ücretlerinin düşürülmesiyle ve/veya düşük tutulmasıyla olmaz. Bu, alt orta sınıfların, küçük mülk sahiplerinin mülksüzleştirilmesiyle de sürer. Üretim ve geçim araçlarını tekellere kaptıran küçük mülk sahipleri işçi sınıfının saflarına doğru itilir, işçiler ve işsizler arasına katılır. Bu durum alt orta sınıfların proletarya ve emek güçleri ile birlikte hareket etmelerinin; tekelci egemenliğe karşı mücadeleye katılmalarının maddi temelidir. Küçük burjuvazi, elindeki küçük mülkiyetini kaybetmenin ve kaybetme korkusunun etkisiyle, bizde olsun dünya genelinde olsun, tekelci egemenliğe karşı gerçekleşen halk ayaklanmalarında, ayaklanmacıların safında yer alıyor.

Küçük mülk sahiplerinin sürekli proletaryanın saflarına doğru itilmesi, proletaryanın saflarındaki küçük burjuva ideolojinin de zeminini oluşturuyor. Bu zeminde hareket eden küçük burjuva hareket, proletaryanın saflarına sızarak proletarya adına sermayeyi eleştirir görünüyor. Oysa bu eleştiriler proletaryanın köklü devrimci eleştirileri değil, küçük burjuvazinin eskiden beri yaptığı yavan eleştiriler, anlamsız mızmızlanmalardan öteye geçmiyor. Adalet diyor, demokrasi diyor, hakların genişletilmesi diyor, uzlaşma kültürü diyor. Velhasıl sermayenin egemenliğinin yıkılmasını değil, sermaye birikiminin sınırlandırılması istiyor.

Tekelci sermaye, proletaryayı ve halk kitlelerini, geniş emekçi yığınları sömürerek, onları daha derin ve yaygın bir sefalete sürüklediği bu koşullarda ideolojik ve politik hegemonyasını sürdüremiyor. Üretici güçleri ve toplumu elinden kaçıran tekelci sermaye, egemenliğini sürdürebilmek için en baskıcı, en zorba, en terörist yöntemlerle proletarya ve halklara saldırıyor. Sermaye birikimini ve egemenliğini devam ettirebilmek için faşist baskı ve terörü yoğunlaştırarak, daha çok şiddete başvurarak iç savaşı kazanmaya çalışıyor. Sermaye birikimin devam etmesi, kapitalizmin olmazsa olmaz koşulu, üretimin temel dürtüsüdür. Burada emekçi sınıfların sefaletinin artmasıyla ve yaşamdan dışlanmalarıyla el ele sürdüğünden, emekçi sınıfların, proletarya ve halkların burjuva topluma ve tekelci egemenliğe karşı mücadelelerinin daha da yaygınlaşması ve sertleşmesi kaçınılmazdır. Sermaye, emekçi sınıfın başkaldırılarını ve ayaklanmalarını bastırmak için daha yaygın, daha çok şiddete başvurduğu zaman, her defasında daha yaygın, kitlesel ve büyük ayaklanmalara neden oluyor.

Bu süreç öylesine keskin, sert çatışmalarla dolu bir süreçtir ki, emekçi sınıfların kendi istedikleri yaşamı elde etmenin tek yolu, sermayenin ekonomik ve politik iktidarına zora dayalı devrim yoluyla son vermektir.

Adalet yürüyüşünün Maltepe Cezaevinin önünde biteceği haberi üzerine, Enis Berberoğlu Diyarbakır Cezaevine sevk edildi, gözler Kemal Kılıçdaroğlunda... Zaytung

Genelkurmay Mehmetçik zehirlenmelerine karşı son bozuk gıda etkisiz hale getirilene kadar kararlılıkla mücadele edileceğini bildirdi. Zaytung

OKURLARDAN:

Bilinç ve Cüret

"*Genç güçlere gereksinim var*" diye yazıyordu Lenin, "*Burada insan olmadığını söyleyen herkesi duvara dayamayı tavsiye ederim. Rusya'da sayısız insan var, yeter ki geniş yürekli ve cesur, cesur ve geniş yürekli ve bir kez daha geniş yürekli ve bir kez daha cesur bir şekilde, onlardan korkmadan, onları kazanmak için gençlik arasında propaganda yürütülsün.*"

Lenin'in sözleri apaçık şekilde bize şunu öğütlüyor: Bilinç, cüret ve eylem. Türkiye gençliğine dönecek olursak, üniversitelerde gösterilen geri tavırlar örgütlenmek isteyen, devrimcilere sempati ile bakan gençliğin güvenini kırıyor. Denizli'de 2 devrimcinin faşist güçler tarafından linç edilip mezarlığa atılması, bir sempatizanın kaybedilmesi için fazlasıyla yeter. Tabii ki cüretli eylemler de aynı sempatizanların kazanılması için yeter de artar.

Üniversitelerin faşist sermaye tarafından kuşatıldığı, demokrat olmanın bile komünistlik ile suçlanmak olduğu bir dönemdeyiz ve bu dönemde başını kaldıranın ceza aldığı soruşturma yediği, cezaevine tıkıldığı doğrudur. Fakat 90 döneminin devrimci çıkışlarında gençliğin yüklendiği misyonu göz önüne alırsak, işte tam da yapmamız gereken pratik işleri o dönemin gençliğine danışmak, böyle bir imkanımız yoksa da yapılanlara bakmak yetecektir. Her dönemin özelliği tabi ki farklıdır. 90 döneminin taktik ve eylemlerini direk taklit edemeyiz elbette, ama bizim dönemimizin gençliği kesinlikle geçtiğimiz kuşak devrimcilerin önüne geçmesi gereklidir.

Bilinç üzerinde ise tam bir yozlaşma, çarpıtma ve saptırmalar mevcut. Tekelci sermaye zaten bilgisayar oyunları, uyuşturcu vs araçlarla gençliği yozlaştırıyor. Gençlik bu araçların etkisi ile başını kaldıramaz, dünyada neler olup bittiğinin farkına varamaz hale geliyor. Bilgisayar oyunları ile dışa kapanıklık, apolitiklik baş gösterirken, uyuşturucu gibi maddelerle ise hayatları kararıyor. Bu kapitalizmin gençlik üzerine uyguladığı doğrudan saldırılar, ki bir de dolaylı yoldan saldırıları var. Bu saldırılar aslında genel marksizme yapılan saldırılar, fakat bundan en çok yine gençlik etkileniyor. Çünkü araştıran, sorgulayan bir gencin ulaşabileceği kaynaklar 21. yüzyılda adeta bir derya. Bu deryada çarpıtmalarla karşılaşmak da mümkün. Sermaye sınıfının ideolojik saldırısından gençlik, istemeyerek olsa da etkileniyor. Devrim stratejisi, ulusal sorun, kadın sorunu, işçi sınıfının bağımsız politikasına yapılan saldırılar gençlik içerisinde etki buluyor. Bunun en büyük sebeplerinden biri ise marksizm leninizmi, Marx, Engels, Lenin'den değil de Slavoj Zizek gibilerinden öğrenilmeye kalkışılması, marksizm leninizmin genel ilkelerinden saptırılması ve değiştirilmesidir.

Marksizmin leninizmin uğradığı tahrifata bakıldığında Maoculuk, Troçkicilik, Enver hocacılık gibi akımlar etkin. Hal böyle olunca gençliğin bilinç seviyesi ve cüreti doğru orantıda azalıyor. Bizlere düşen ideolojik politik eğitim çalışmalarımızı, bireysel veya toplu okumalarımızı hızlandırıp üretmek. Yeni insanlara eğitim konusunda marksist leninist ideolojiyi çarpıtmalardan koruyarak aktarmak. Cüret ise ideoloji ve politika ile doğru orantılı yükselir. Bilinç ve cüret birbirine bağlı şeyler. Cüreti eksik olan bilinç, lafazanlığa dönüşür ise tek başına bir işe yaramaz. Bilinci eksik olan bir cüret ise anarşizme hizmet eder. Bizler bu iki söylemi de bir arada yürütmek zorundayız.

Bilincimizi ve cüretimizi kuşanarak devrime yürüyelim.

Mücadele Birliği Okuru Bir Genç

Güçlü Olan Biziz

Burjuva devlet biçimlerinden biri olan faşizm yaşadığımız her alanda azgınca saldırmaya devam ediyor. Tutuklamalar, işkenceler, infazlar net olarak bu gerçeği yansıtmaktadır. Son zamanlarda ise üniversitelerde faşistlerin devrimci öğrencilere saldırıları arttı. Bundan sonra daha da artacaktır.

Okullarda sürekli devrimcilere saldıran faşistler; devrimci öğrencilerin faaliyetlerini engellemeye çalışıyor, onları pasifize etmek istiyor. Yapılan bu saldırılar bizzat devlet eliyle, polisiyle özel güvenlik birimleri ile gerçekleşiyor. Onlarda bilindiği üzere adettir saldıran faşistleri değil de okuldaki devrimcileri gözaltına almak ve tutuklamak.

Üniversitelerde devrimcilere saldıran bu faşistlere karşı tavrımız her zaman net olmadır. Onlara anladıkları dilden cevap verilmelidir. O örgütlenmiş faşist çeteler kendi kendilerine gitmezler, değişmezler.

Okulda bulunan devrimci öğrencilerin ilk işleri bu faşist saldırıları püskürtmek için devrimci öğrenci komitelerinin kurulmasını sağlamak ve bu komiteleri yaygınlaştırmaktır. Bu komiteler aracılığıyla faşistlerin değil bir daha saldırmak, onları başlarını bir daha kaldıramayacak duruma getirmek gerekir. Onların şiddetine karşı bizler de onlara anladıkları dilden yani devrimci zor ile cevap vermeliyiz her koşulda. Faşizm topyekün saldırmaktayken devrimci zoru kullanmak bir zorunluluktur. Bu, kendine devrimci diyen her öğrencinin, gencin görevidir bu dönemde. Yığın hareketinin bir parçası olan gençlik mücadelesi, karşılaştığı bu durumu, sorunu ancak komite ve konsey örgütlenmeleriyle aşabilir.

Bir tarafta yeni bir yaşam için devrimi savunan öğrenciler, diğer tarafta devletin politik egemenliğinin sarsılmasını istemeyen, bunun için üniversitelerde burjuva devlet ideolojisine sarılan faşistler. Buradan da anlaşıldığı gibi öğrenciler arasında da net bir sınıfsal ayrışma mevcut.

Öğrenci gençlik hareketini ileriye taşıyacak doğru perspektif, onu genel devrimci harekete bağlamaktır. Yani okulun dar sınırlarını aşacak mücadele biçimidir. Çünkü azgınca saldıran faşizm herkesin sorunudur. Faşizmi yıkmak istiyorsak bu ancak ve ancak gene halkın devrimci zoruyla olur. Bu nedenledir ki; öğrenci gençlik demokratik özerk üniversite istemini pislik akan bu düzende gerçekleştiremez. Gençliğin bu dar kalıpları aşıp sınıflar savaşımında proletarya ile birlikte mücadele etmesi kaçınılmaz bir durumdur.

Kapitalizm koşullarında yaşayan devrimci gençler olarak bizler; burjuva yaşama ve onun kültürüne karşı kendi içimizde ve çevremizde çetin savaşlar veriyoruz.

Burjuvalar varlıklarını sürdürebilmek için, daha fazla sömürü için gençliği hedef tahtasına oturtuyor, daha fazla baskı ve şiddet uyguluyor. Özellikle biz gençliği daha da yozlaştırmak, gericileştirmek, düşünmeyen bireyler haline getirmek istiyor. Kısacası devlet bizim dinamik, enerjik gücümüzü yok etmek istiyor. Bu nedenledir ki sık sık baskı ve şiddetini gençlik üzerinde uyguluyor.

Fakat biz gençlik olarak bize dayatılan bu yoz kültüre karşı mücadeleyi yükseltmeyi gün gün, saat saat görev bilmeliyiz.

Bu sebeplerden ötürü liselerde, üniversitelerde, her alanda mücadelenin daha ileriye taşınabilmesi için sayımız görece az olsa da, bir araya gelmeyi ve komitelerin, konseylerin yaratılmasını ertelenemez bir görev olduğunu aklımızdan çıkarmamız gerekiyor.

Bu dönemde onların saldırıları onların güçlülüğünün değil, acizliğinin kanıtıdır. Güçlü olan biziz, güçlü olan devrimdir. Devrim biziz, biz devrimiz !

İncir Yaprağı da Yetmiyor!

Deutsche Welle'de yer alan habere göre, UNICEF'in yayınladığı 'Geleceği kurma: Çocuklar ve Zengin Ülkelerde Sürdürülebilir Kalkınma Hedefleri' başlıklı raporda, refah durumu orta ve yüksek ülkelerdeki her beş çocuktan birini göreceli yoksulluk içinde yaşadığı ortaya kondu.

Çocukların yaşam koşullarına yönelik birçok kategoride hazırlanan ülkelerin performans raporuna göre, Türkiye genel sıralamada 41 ülke arasında 36'ncı.

Toplam dokuz kategoride yapılan araştırmada çocukların koşullarının en iyi olduğu ülke Norveç olarak belirlenirken, Norveç'i Almanya, Danimarka ve İsveç izledi.

Orta ve yüksek refah düzeyine sahip 41 ülke arasında çocuklarının koşulları bakımından en kötü notu ise Şili aldı. Bulgaristan performans listesinde 40'ıncı, Romanya 39'uncu sırada geldi.

Raporun eğitim düzeyi kategorisinde ise dünya genelindeki çarpıcı eksiklikler dikkat çekti. En başarılı eğitim sistemine sahip olduğu kabul edilen Finlandiya ve Japonya'da bile 15 yaşındaki gençlerin beşte biri okuma ve hesaplamada asgari becerilerden yoksun.

Türkiye 'sıfır açlık' kategorisinde 41 ülke arasında 40'ıncı sırada gelirken, 'eğitim kalitesi' kategorisinde ise en son sırada yer aldı.

Bu oranlar göz önüne alındığında burjuva eğitim sisteminin rezaletini kendi araçları bile örtemez, gizleyemez durumda. Saklayamadıkları bu durum, uluslararası yarışmalarda da gözler önüne seriliyor. Türkiye'de başarısız olan her genç, uluslararası yarışmalarda derece elde ediyor. Bu tesadüf değil elbette. Bu sistemin köhnemişliği artık bariz gözler önünde. Bu sistemi yıkacak yerine bilimsel, demokratik, anadilde eğitimi getirecek olan tek seçenek sosyalizmdir.

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm.

Genç İşsizlik Oranları Her Geçen Gün Artıyor!

2017 yılı Mart ayı işsizlik rakamları açıklandı. İşsiz sayısı, geçen yılın aynı dönemine göre 619 bin kişi artarak 3 milyon 642 bin kişi oldu, işsizlik oranı ise yüzde 11,7…

Aynı dönemde; tarım dışı işsizlik oranı yüzde 13,7 olarak tahmin ediliyor.

Genç nüfusta (15-24 yaş) işsizlik oranı yüzde 21,4 olurken, 15-64 yaş grubunda bu oran yüzde 12.

İstihdam edilenlerin sayısı 2017 yılı Mart döneminde, bir önceki yılın aynı dönemine göre 496 bin kişi artarak 27 milyon 489 bin kişi iken, istihdam oranı değişmedi, yüzde 46,1 oldu.

Bu dönemde, tarım sektöründe çalışan sayısı 8 bin kişi azalırken, tarım dışı sektörlerde çalışan sayısı 503 bin kişi arttı. İstihdam edilenlerin %18,5'i tarım, %19,4'ü sanayi, %7,3'ü inşaat, %54,8'i ise hizmetler sektöründe yer aldı.

Önceki yılın aynı dönemi ile karşılaştırıldığında tarım ve sanayi sektöründe istihdam edilenler azalırken, inşaat ve hizmet sektörünün payı arttı.

İşgücü 2017 yılı Mart döneminde bir önceki yılın aynı dönemine göre 1 milyon 115 bin kişi artarak 31 milyon 131 bin kişi oldu, işgücüne katılma oranı ise %52,2 olarak gerçekleşti.

Aynı dönemler için yapılan kıyaslamalara göre; erkeklerde iş gücüne katılma oranı %71,9, kadınlarda ise %32,9 olarak gerçekleşti.

Emperyalist-kapitalist sistem her geçen gün gençliği işsizliğe, geleceksizliğe mahkum ediyor. Kapitalist sistemin kanunu olan bu durum, biz gençlerin mücadeleye katılma oranını da işsizlik ile doğru orantıda arttırıyor.

Genç işçileri, geleceğinden kaygı duyan öğrencileri, çocuk yaşta çalışmak zorunda kalan arkadaşlarımızı, kısacası ezilen ve sömürülen gençliği, bu sistemi yıkmaya, sosyalizmi kurmak için mücadeleye çağırıyoruz.

Enerji ve Tabi Kaynaklar Bakanlığı, haftalardır milli değerimiz olduğu vurgulanan Arda Turan'ı kamulaştırarak yerine hidroelektrik santral yapmak için düğmeye bastı... Zaytung

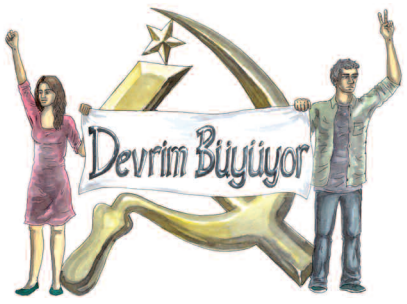

19. Dünya Gençlik Festivali

Dünyanın farklı yerlerinden birçok gencin katılacağı "Dünya Gençlik Ve Öğrenci Festivali" bu sene 14-22 Ekim tarihleri arasında Rusya'nın Sochi kentinde gerçekleşecek. Farklı yaş gruplarından, mesleklerden, ilgi alanlarından gençlerin katılacağı festival hazırlıkları büyük bir titizlikle gerçekleştiriliyor.

"'Dünya Gençlik Ve Öğrenci Festivali', 1947 yılından bu yana 'Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu' ve 'Uluslararası Öğrenci Birliği' tarafından sol-ilerici gençliği bir araya getirmek için düzenlenmekte.

Festival tarihi boyunca 1957 yılında Moskova'da gerçekleşen 131 ülkeden 34.000 gencin katıldığı etkinlikler dizisi olmuştu. 1989 yılında Kuzey Kore'nin başkenti Pyongyang'da gerçekleştirilen 13. festival ise 177 ülkenin katılımı ile en geniş katılımlı festival olmuştur. Soğuk savaş boyunca giderlerin karşılanması ve koordinasyonun sağlanabilmesi için sosyalist ülkelerin başkentlerinde gerçekleştirilmiştir. 1960'lı yıllarda ABD yönlendirmesi ile festival komünist propagandanın aleti, tehlikeli bir buluşma olarak nitelendirilerek suçlanmıştır. Festivalin 17. buluşması 13-21 Aralık 2010'da Güney Afrika'da, 18.si ise 7-13 Aralık 2013 tarihleri arasında Ekvador'da gerçekleştirilmişti."

Devrimci Öğrenci Birliği olarak katılmayı hedeflediğimiz Sochi'deki 19. Festival için şimdiden bu toprakların mücadelesini, mirasını ve durumunu anlatan sunumlar hazırlamaya başladık. Festival günlerinin gelmesini sabırsızlıkla bekliyoruz.

Not: Tırnak içindeki paragraf WikiVisually sitesinden çevrilmiştir.

İstanbul Üniversitesi'nden Kadınlar Eylemde

Geçtiğimiz günlerde İstanbul Üniversitesi'nde faşist çetelerin saldırısı sonucu bir üniversiteli kadının kolu kırılmıştı. Faşist bir güruh, Vezneciler Metro çıkışında üniversiteli kadına pusu kurarak saldırmıştı.

İstanbul Üniversitesi'nden kadınlar, Siyasal Bilgiler Fakültesi Prefabrik önünde toplanarak faşist saldırıya uğrayan kadın arkadaşlarıyla dayanışma göstermek için eylem yaptı.

Eylemde, kadın öğrenciler, İstanbul Üniversitesi'ndeki faşist saldırıları vurgularken "Çetelerden Hesabı Kadınlar Soracak" yazılı dövizler de taşıdılar.

Açlık Grevleri Mezuniyet Pankartlarında

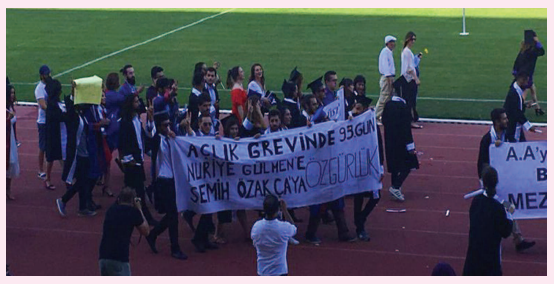

Akdeniz Üniversitesi öğrencileri, 9 Haziran günü düzenlenen mezuniyet töreninde geçiş sırasında "Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'ya Özgürlük" pankartı açtı.

Akdeniz Üniversitesi stadında mezuniyet için düzenlenen törende geçit korteji, her sene olduğu gibi, bir çok pankarta sahne oldu. Nuriye ve Semih için pankart açan İletişim Fakültesi öğrencilerinin geçişi sırasında ise, tribünlerden öğrencilere cisim fırlatıldı. Buna tepki gösteren öğrenci yakınları ve saldırganlar arasında kısa süre tartışma yaşandı.

Geçiş törenin sonrasında İletişim Fakültesi öğrencilerinin açtığı pankartı almak üzere ÖGB, bir grup faşist ve polis mezuniyet alanına girdi. Öğrencilerin pankartı vermek istememesi üzerine arbede yaşandı.

Özyeğin Üniversitesi Gastronomi Bölümü Mezuniyet Töreni

Düzeltme ve Özür:

25. sayımızda gençlik sayfasında yer alan "Genç Karl Marx" yazımızda yer alan "*Filmin bir başka ilgi çeken yanı ise, Marx ve Engels'in teorilerinin güçlü ve zayıf yanlarını gerçekçi bir şekilde ortaya koymuş olmaları*" cümlesi "*Filmin bir başka ilgi çeken yanı ise, Marx ve Engels'in teorilerini tartışmalarıyla birlikte gerçekçi bir şekilde ortaya koymuş olmaları*" olacaktır. düzeltir özür dileriz

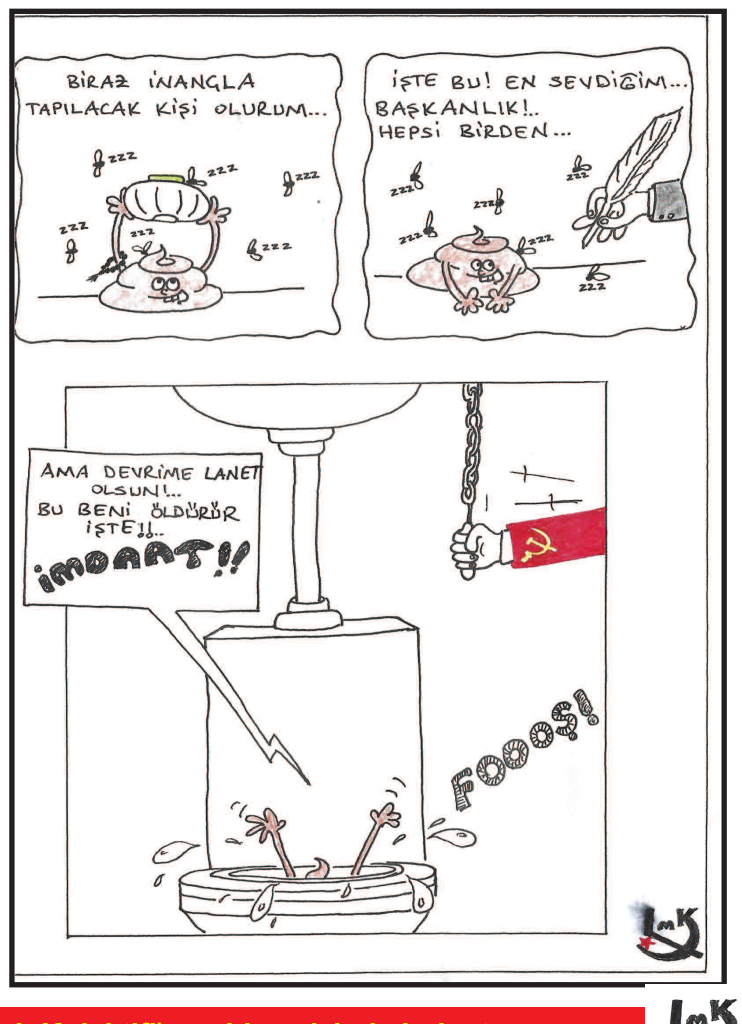

F Tipi zindanlarda yayınlanan LMK'yı (Leninist Mizah Kolektifi) yeniden sizlerle buluşturuyoruz

GENÇLİK MÜCADELESİNE SOMUT YAKLAŞIM-2

UMUT GÜNEŞ

Bugünlerde çevremize, haberlere şöyle bir baktığımızda hepimiz benzer bir tabloyla karşılaşacağız. Yaşlı dünyamızın her yerinde anlık değişimler, gelişmeler, çok hızlı akıp giden bir yaşam. Aylar günlere, günler saatlere, saatler dakikalar gibi geçip gidiyor. Her dakika, her gün yeni bir çatışma, çelişki ve bu çatışmaların taraflarından biri elbette gençlik. Gençlik olarak toplumun aydın bir karakterini içimizde barındırmaktan, savaşın önünde yerimizi almaya kadar, üretmekten düşlemeye kadar gençlik hep ön safta.

Savaşın en önemli güçlerinden biri olduğumuz bir gerçeklik. Peki bu savaş içerisinde gençliğin ilerici kesimlerini çevremizde ne kadar toplayabiliyoruz ve bu gücü harekete geçirebiliyor muyuz? Sorunun cevabını sadece formüller ya da genel geçer ifadelerle yanıtlamaktansa buna dair birlikte düşünelim, birlikte çözüm üretelim istiyoruz. Bugün kendini 'sosyalist, marksist, devrimci…' olarak niteleyen birçok yapı ve bu yapının dayandığı çok geniş bir gençlik tabanı. Bu gençlik tabanından kastımız sadece öğrenci gençlik değil, ki bu soru sorulduğunda yani 'Gençlik mücadelesi deyince ne anlıyoruz' diye sorduğumuzda sadece öğrenci gençlik, onun yaşadığı sorunlar ve buna karşı gelişen mücadele yöntemleri dile getiriliyor.

Biz öğrenci gençliğin ilerici unsurlarını, öncü öğrencileri örgütlemeyi ve gençlik mücadelesi ile toplumsal, siyasal iktidar mücadelesinin organik bağını kurmayı hedefleyenler olarak bu mücadelenin sadece öğrenci gençlikle sınırlı olmadığını savunmaktayız. Bu topraklarda işçi gençlik gibi dinamik bir gücü görememek büyük bir eksiklik, siyasal bir körlük olur. Bunun için gençlik mücadelesinin devrim mücadelesiyle bağını kurmamız gerekiyor. Fakat bu genellemelerle, üstünkörü söylem ve argümanlarla ifade edilemez. Bunun için bunu bir başka yazı konusu olarak bırakalım ve bu yazımızda geçtiğimiz yazı dizisini öğrenci gençlik mücadelesi açısından değerlendirmek ve tartışmakla ilerletelim.

Geçtiğimiz sayıda çıkan makalemizde öğrenci gençlik olarak ifade edilen gençlik kesimini tanımlar üzerinden elimizden geldiğince açıklamaya çalışmıştık. Bildiğimiz şu ki eline sazı alan, Marksizm ile eskaza buluşan çoğu gençlik örgütü bu topraklarda uzun akademik mücadele yazıları, cafcaflı değerlendirmeler ve tanımlamalarla bir yığın karmaşık, mesnetsiz düşünceyi öğrenci gençlik içinde savunmakta. Bundan dolayı gençlik içindeki temel ideolojik politik ayrışmalar bilimsel olarak kavranamıyor, zora dayalı mücadelede kimin ittifak, kimin hasım olduğu kavranamıyor. Buna istinaden geçtiğimiz sayıda öğrenci gençlik içindeki ideolojik, politik ayrışmaya netlik kazandırmaya çalıştık. Bu yazımızda da biraz da mücadelenin zayıf yanlarına, gerileme dönemleri ile mücadelenin tıkandığı yerlere değinelim.

Dünya genelinde küresel olarak gelişen savaşta halklar ve gençlik birbirinden öğreniyor, birbirine öğretiyor. DÖB'ün de yeniden kurulduğu 90'lı yılların zorlu geçen sert öğrenci eylemleri ve bir silkinme, toparlanma olarak adlandırabileceğimiz hareketli gençlik eylemleri damgasını o günlere vurmuştur. Baskıcı YÖK'ün kurulmasının ardından 80'li yılların sonlarına doğru demokratik, akademik mücadele için öğrenci gençlik dernekleri, düşünce kulüpleri tekrardan kurulmaya başlamıştı. Sert bir savaş ile geçen 90'larda devrimciler, ilerici güçler üniversitelerde bir güç olmuş, toparlanma sürecine girmiştir. Bu dönemin bitimi 'Zindan savaşları' ve 21. Yüzyıl'a girilirken dünya genelindeki ayaklanmacı güçler zirveye ulaşmıştır. Emperyalist-kapitalist güçlerin dünya halklarına ve proletaryaya karşı açtıkları savaş ve her yerde yoğunlaşan isyan, ayaklanmalarla 3.dünya savaşı kendini küresel çapta hissettirmeye başlamıştır. Peki üniversiteler, liseler eğitim sistemi bundan etkilenmez mi?

Burjuvazinin ihtiyacına göre şekillenen eğitim sistemi tamamıyla sermayeye peşkeş çekilmeye başlamıştır ve eğitimin gerici, piyasacı karakterine farklı bir boyut katmıştır. Bunun dışında akademi, eğitim cephesine yönelik saldırılar eğitimde gericileşme, dindar ve kindar bir kuşağın oluşturulma projesi, 4+4+4 eğitim sistemi, üniversitelerin kışlalara çevrilerek baskı altına alınması, akademinin, liselerin anti-bilimsel dogmatik bir eğitim müfredatıyla doldurulma süreci hızla yerine getirilmiştir. Son bir senede yaşadığımız saldırı dalgası ve gericileşme ciddi boyutlarda dileyenler bu konuya dair yapılan istatistikleri inceleyebilir.

İşte böyle bir saldırı dalgası içinde, devrimci durumun siyasal ve ekonomik krizin, savaşların coğrafyamızı kavurduğu bir zamanda ortaya konan pratik, dağınık güçleri bir araya getirme konusunda yeterli olmamakta. Farklı sol-sosyalist çevrelerle geçmişte akademik, demokratik mücadele, faşist saldırılar, üniversitelerin savunulması, YÖK baskı ortamı gibi konular tartışılır ve buna göre farklı pratikler sergilenirdi.

Peki ya şimdi…

Gençlik mücadelesine ve bu mücadelenin ne kadar etkin olduğunu değerlendirdiğimizde acı bir tablo çıkıyor. Yaşanan bunca saldırı artık bugün boyutları katlanarak uygulanıyor. Gericileşme, piyasalaşma, bayağılaşma had safhada buna faşist saldırıları dahil etmiyoruz bile.

Dağınıklık ve gerileme varsa birlikte düşünmek, nedenlerini birlikte tartışmak ve kazanmak istiyorsak güçlerin nereyle birleştirileceğine birlikte karar vermek gerekir. Gençlik içindeki savaşçı ve militan unsurları örgütlemek istiyorsak formülasyonlardan, sekterlikten kurtulmalıyız. Gerektiğinde stratejik olarak güç birliği yapabilmeli, gerektiğinde birlikte tartışmalıyız, fakat bunu bu düzenle köprüleri yıkmış ve iktidarı devrimci zorla almayı hedefleyen bir perspektifle yapmak elzem ve yakıcıdır. Bırakalım akademik, reform, demokratik üniversite talep edenler politik olarak gerilesin devrimci söylem ve şiarlar halkta nasıl kırılma yaratıyorsa gençlikte de kırılmalar ve kopmalar yaratacaktır. Tabii bu söylediklerimiz için DÖB'lüler olarak çok çalışmalıyız ama netlik ve devrimci kararlılık kazanacaktır. Şimdi en yakınımızdakilerle tartışmak ilk işimiz olsun!

REFORMİZMİN TEŞHİRİ GÜNCEL GÖREVDİR

İ.CEVAT ÇETİNER

İnsanlığın binlerce yıllık hayalidir sınıfsız-sömürüsüz toplum. Kölecilikle birlikte kaybettiği özgürlüğü arayışıdır. Hayalin gerçekleşmesi, arayışın son bulması için, gerekli maddi koşullar ise, son yüzeli yıl içinde ortaya çıktı. Bilimsel gelişmeler ve bu sayede ulaşılan teknolojik düzey; ve bunlardaki sıçramalı gelişim sayesinde maddi koşullar oluştu. Tüm dünya halkları, insanların yeteneğine göre çalışıp, bunun karşılığında tüm ihtiyaçlarını toplumdan alabilmesinin mümkün olduğunu gördü. Bunu gördüğü içindir ki, hayalini gerçekleştirmek amacıyla mücadeleye atıldı, özgürleşme yoluna girdi.

Dünya halklarının özgürleşme yoluna girdiği 1800'lerin ilk yarısından itibaren ise, şu sorular sorulur hale geldi: Peki ama nasıl?

Bilimsel sosyalizmin kurucuları olan Marx-Engels, bunu, bir toplumsal devrimle diye yanıtladılar. Ve özgürlük yürüyüşünün öncü gücü komünist partiyi de toplumsal devrim partisi olarak.

Peki toplumsal devrimden kastettikleri neydi? Buna verilecek en iyi cevabın, tüm yürekleri ile selamlayıp önünde saygı ile eğildikleri 1871 Paris Komünü olduğuna kuşku yok. Marx, Fransa'da İç Savaş adlı kitabında Paris Komünü üzerinden bu konuyu ele almıştır. Birkaç ana noktasını hatırlatacak olursak; Bir, iktidarın zor yoluyla ele alınması. İki, mevcut tüm burjuva devlet yapısının (başta sivil ve askerli bürokrasi olmak üzere) dağıtılması. Üç, halkın güvenliğinin bizzat halka devredilmesi. Dört, kapitalist özel mülkiyetin varlığına son verilmesi.

Kimileri ise, Marxve Engels'in aksini savunmuştur. Onlar, komünal topluma bir toplumsal devrimle değil; toplumsal reformlarla varılır demişlerdir. Kimdir bunlar?

Örneğin Ferdinand Lasalle. Alman sosyalist hareketi içindeki etkin liderlerdendir. Öyle etkiliydi ki, bizzat Marx-Engels'in yönlendirmesinde olan Babel ve Liebknecht'i bir süreliğine de olsa etkilemeyi başarmıştır. Toplumsal reformlar yoluyla sosyalizme varma düşüncesinde olan Lasallcılar, zamanla Alman burjuvazisiyle güçlü bir Almanya yaratma fikrinde buluşacaklardır. Engels, "nesnel olarak bu bir alçaklık ve işçi sınıfı hareketine ihanettir" diyecektir.

Örneğin Fransa'da önderliğini Buruss ve Molon'un yaptığı "olanakçılar". 1900'lerin başında işçilerin Sosyal Demokrat Partisi'ni kuran bu toplumsal reformcular; mücadelenin, gerçekleştirilmesi olanaklı şeylerle sınırlandırılmasını öneriyorlardı.

Örneğin Fabiancılar, 1800'lerin sonunda ortaya çıkan bu hareket, adını, nihai savaşa girmekten sakındığı için oyalayıcı taktiklere başvuran Romalı bir askerden alır. Kapitalizmden sosyalizme geçişin küçük, sürekli reformlar yoluyla gerçekleşeceğini söylüyorlardı. Onlara göre burjuvazi ile kesin, nihai bir savaşa girmeye gerek yoktur.

Bu tartışmaların başladığı ilk günlerden bu güne 150 yıl geçtiğini dikkate alırsak, şu soruyu sormak hiç de yanlış olmaz: Yaşamın kendisi bu soruya ne cevap vermiştir?

Marx'ın, toplumsal devrim partisinin önderliğinde toplumsal devrim fikrini benimseyenler, dünyanın bütün kıtalarında başarılar elde etti. Bir çok devrime ve sosyalist toplum inşası deneyimine imza attılar. Bunlardan bazıları 70 gün, bazıları ise 70 yıl yaşasa da, onlarca örneğin yaratılmasını başararak umut oldular.

Toplumsal reformlarla sosyalist devrim inşa etmeyi, savunanların serüvenine ne oldu dersiniz? Kocaman bir hiç! Hiçbir yerde sosyalist toplum kurmayı başaramadılar. Ama bu onların tek günahı olsaydı keşke! Almanya'da sosyal-demokrat parti, İngiltere'de işçi partisi, Fransa'da sosyalist parti adı altında hükümet olup, emperyalist politikaların uygulayıcısı oldular.

1930'lu yıllarda izledikleri politikalarla faşizmin önünü açarak milyonlarca insanın katledilmesinde pay sahibi oldular. 1.Dünya Savaşında kendi hükümetlerini destekleyerek, başka ülkeleri yağmalama siyasetine onay verdiler, ortak oldular. Bu siyasal akımın temsilcilerinin toplandığı sosyalist enternasyonale CHP'nin üye olmakta sakınca görmemesi durumu daha da açıklayıcıdır. HDP'nin de bir ara üye olmak için çabalaması manidardır diyelim yeri gelmişken.

Sosyal reformculuğun kaçınılmaz sonu bu mudur, bir istisnası olamaz mı diyorsanız; diyeceğimiz, "hayatın kendisinin defalarca verdiği yanıt yeterli değil midir?" sorusu olacaktır.

Ve neden bu kaçınılmaz sona mahkum olduklarını Lenin'in ağzından aktaralım. "*Gerçekten sosyalizme reformlarla varılacaksa*" der Lenin, *"Gerçekten de, eğer sosyal-demokrasi, özünde salt bir reform partisi ise ve bunu apaçık kabul etmek yürekliliğini göstermek zorunda ise, o zaman, bir sosyalist, yalnızca burjuva hükümetine katılma hakkına sahip olmaz, bu yolda yer zaman çaba göstermek zorundadır da. Eğer demokrasi, özünde, sınıf egemenliğinin ortadan kaldırılması anlamına geliyorsa, öyleyse niçin bir sosyalist bakan, tüm burjuva dünyasını sınıf işbirliği üzerine söylevlerle büyülemesin?.. Ve bütün dünyanın gözleri önünde sosyalizmin böylesine aşağılanması ve kendi kendini alçaltmasının karşılığındaki ödül, çalışan yığınların -zaferimizi güvenceye alabilecek bu biricik temelin-sosyalist bilincinin çürümesi karşılığındaki ödül, bütün bunların ödülü, zavallı reformlar, aslında burjuva hükümetlerden daha da fazlası elde edilmiş bulunan bu zavallı reformlar için şatafatlı projelerdir!*"

Şimdi bu kadar lafı niye ettik? 16 Nisan ve 1 Mayıs'ta yaşananın anlaşılması için. 16 Nisan akşamı bir ayaklanma çağrısı bekleyenlerin, neden "ey halkımız, ilk hedefimiz 2019" mırıltısıyla karşılaştıklarının anlaşılması için… Bir umutla gözünü 1 Mayıs'a dikenlerin bir ayaklanma yerine, Bakırköy'de neden halaya çağrıldıklarının anlaşılması için. "Bir devrim ve demokrasi cephesi gerekir" diyenlere neden HDP ve onun üzerinden CHP'nin gösterildiğinin anlaşılması için. Gezi ayaklanmasında "bilinci bulanıp" ayak sürçenlerin, söz konusu olan seçimler olduğunda sandığa gitme kararlılığının anlaşılması için.

Toplumsal reformlarla insanlığın özgürleşeceğini savunan zihniyet, devrimin önündeki en önemli engeldir demiştik 1990'da. Ve o günden bugüne yaşanan her önemli gelişmede, bu, kendini ortaya koydu. Bu yüzden bir kere daha tekrarlıyoruz: Özgürleşmek isteyen bir halk, bu engeli yıkmalıdır. Devrime öncülük etmek isteyen bir parti, reformizmin teşhir ve tecridinde başarıya ulaşmalıdır. Toplumsal ayaklanma halinin ürünü olarak ortaya çıkan forumlar, meclisler bunun için büyük olanaklardır. Bu olanaklardan en iyi sonucu almak için, buralarda devrimi savunan konuşmacıların ciddi hazırlıklarla (en vurucu örnekler, en vurucu cümlelerle kafa yormuş bir halde) bu toplantılara katılmaları şarttır.

15-16 Haziran 1970..

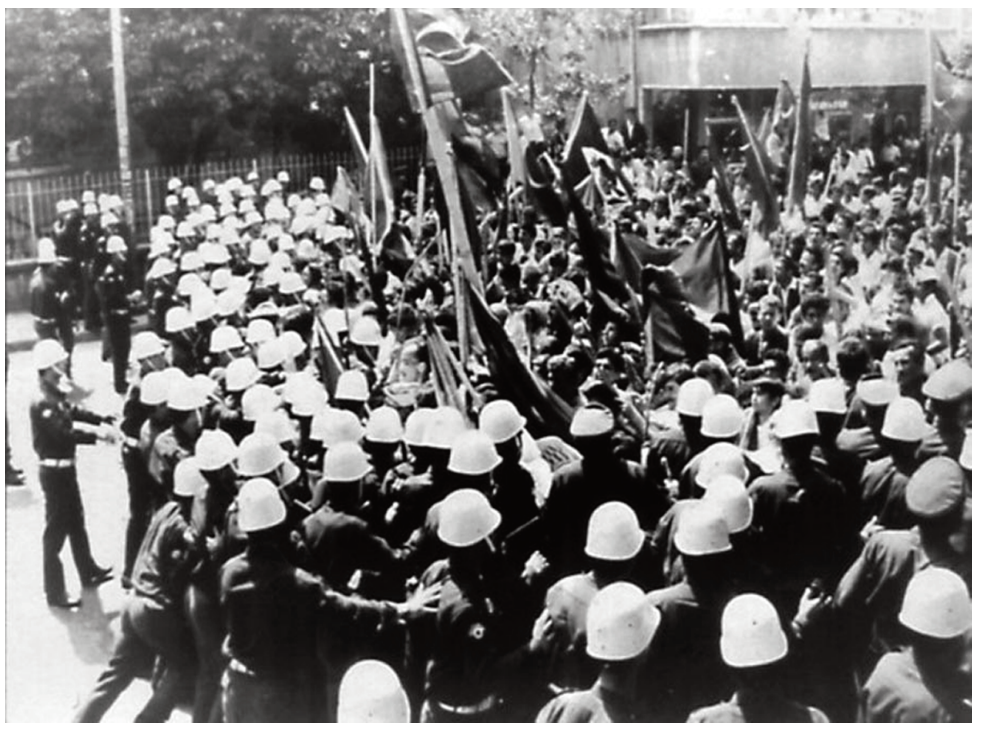

Türkiye tarihinin ilk büyük ve kitlesel eylemi olan 15-16 Haziran 1970'da İstanbul ve çevresinde işçiler ayağa kalktılar. Bu ayaklanma hükümet ve burjuva basın tarafından, "ihtilal provası" olarak nitelendi.

DİSK, 1967'de sınıf hareketindeki yükselişin bir ürünü olarak doğdu. İşyerlerinde taban örgütlerine dayanan DİSK'i yalnızca söylemde değil, pratikte de bir mücadele örgütü haline dönüştürdü. Fabrikalarda "Anayasal Direniş Komiteleri" kuruldu.

İşçiler kendi taban-işyeri örgütlerine ve dolayısıyla DİSK'e sonuna kadar sahip çıkma bilincine ulaşmışlar ve sendikal mücadelenin aktif ve insiyatif sahibi bilinçli kitlesi haline gelmişlerdi. DİSK, Türk-iş'e rağmen kendisine bağlı işyerlerinin hemen hepsini son derece militan mücadelelerle elde etmişti. Fabrika işgalleri, direnişler, boykotlar, hak grevleri, mitingler, yürüyüşler ve tüm bunların kaçınılmaz sonucu olarak devletin kolluk kuvvetleriyle hiç bitmeyen karşı karşıya gelişler içinde "hak hukuktan üstündür" bilinci gelişip olgunlaştı.

AP ve CHP'nin ortaklaşa meclise getirdiği 274 sayılı yasadaki değişiklik Türk-iş'in bazı sendikalarından başka DİSK'in tümüyle varlık yokluk sorunuydu. DİSK yönetiminin işçileri sokağa çağırmasına neden olan başlangıç, sendika seçme özgürlüğü, yani DİSK'e geçme özgürlüğünü ortadan kaldıran bu yasadaki değişiklikti.

15-16 Haziran direnişinin ardında yatan militan cüretkârlığın, dünya çapındaki 1968 başkaldırısının etkisi önemlidir. Bu direnişin 15 Haziranda patlak vermesinin olduğu kadar, büründüğü biçimlerin, radikalleşmesinin, düzenin yasalarını çiğnemesinin, kolluk kuvvetleriyle çatışır hale gelmesinin ve onları geriletmesinin kaynağında, işçilerin militan isyan duygularının kendiliğinden patlaması yatar.

15 Haziran 1970 günü 113 işyerinde 70 bin işçi eyleme katıldı. İstanbul'daki işçiler üç koldan, İzmit'tekiler iki koldan yürüyüşe geçti. DİSK üyesi işçilerin yanı sıra, Türk-iş üyesi işçiler de birçok işkolunda direnişe katıldılar.

16 Haziran günü çok daha fazla iş yerinde 150 bine yakın işçi yine iki büyük şehirde yürüyüşe geçti. İstanbul'da iki merkeze doğru yürüyüş başladı. Avrupa'da Taksim, Anadolu'da hedef Kadıköy'dü. Topkapı-Eminönü istikametinden Levent-Mecidiyeköy'den Zincirlikuyu istikametine, Gebze'den yola çıkanlar Üsküdar ve Kartal üzerinden yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş kollarında karşılaşılan birçok polis barikatı yarılarak geçildi. Bazı noktalarda askerin vur emrine itaat etmediğine, işçilerin panzerlerin üzerine çıktığına tanıklık edildi. Galata köprüsü kaldırılarak Taksim ve Eminönü işçi kitlelerinin birbirine ulaşmaması için önlemler alındı. Olaylar karşısında hükümet, çareyi sıkıyönetim ilan etmekte buldu.

DİSK başkanı Kemal Türkler, 16 Haziran akşamı sıkıyönetim altındaki radyodan yaptığı konuşmada; "*Anayasamız her türlü toplantı ve yürüyüşlerin silahsız ve saldırısız olacağını emreder. Bizler anayasaya sımsıkı bağlı işçiler olduğumuz için hiçbir hareketimiz anayasaya aykırı olamaz, şerefli Türk ordusuna karşı tahriklere kapılmayın*" diye işçileri sükunete çağırarak eylemlerin bitirilmesini sağladı. İşçileri, oları mücadeleye çağıran sendikalarından başka hiçbir güç durduramazdı. Ayaklanma başladığında birçok burjuvanın aileleri ve taşıyabilecekleri mallarıyla birlikte apar topar yurtdışına kaçtığı bilinir. Bu da bize ayaklanmanın boyutunu anlatmaya yeter.

3 ay süren sıkıyönetim sonunda 5 bini aşkın işçi işten çıkarıldı. Sıkıyönetim sürecinde Cumhurbaşkanı'nın onayından geçen 274 sayılı yasadaki değişiklik, sıkıyönetimden sonra, TİP'in hemen ardından CHP'nin iptal için Anayasa Mahkemesi'ne başvurması üzerine, değişikliklerin önemli bir bölümü iptal edildi. 275 sayılı yasada değişiklik öngören tasarı ise, meclis'e bile sevk edilmeden geri çekildi. CHP, işçi ayaklanmasının baskısıyla AP ile bir olup çıkardığı yasanın kaldırılması için şimdi de Anayasa Mahkemesine gidiyordu.

"15-16 Haziran'ın Işığında Kıdem Tazminatımıza Sahip Çıkıyoruz"

DİSK tarafından 15-16 Haziran Büyük İşçi Ayaklanması'nın 47'nci yılında "15-16 Haziran'ın Işığında Kıdem Tazminatımıza Sahip Çıkıyoruz" sloganıyla birçok kentte basın açıklaması gerçekleştirildi.

15 Haziran'da Bandırma, Adana, Antalya, Kocaeli, Antep'te gerçekleştirilen açıklamaların İstanbul ayağı, Kadıköy Yoğurtçu Parkı'nda yapıldı.

Eylemde basın açıklamasını DİSK İstanbul Bölge Temsilcisi Adil Çiftçi okudu, "*Devletin fermanı, işçi sınıfına grevi yasaklamıştır! Ancak grev yasaklarına karşı işçi sınıfının direnişi de güçlenmektedir. Grev yasaklarına karşı 15-16 Haziran'ın ışığında direneceğiz*" dedi.

Ardından DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu söz alarak, 15-16 Haziran'dan çıkarılması gereken 3 ders olduğunu belirterek, "*Birinci ders, DİSK'i yok etmeye çalışanlara karşı şalterleri indirip mücadele etmek oldu. Fiili, meşru militan her türlü engele rağmen mücadele etmektir. İkinci ders, DİSK'i hedefine alan saldırıya karşı sendikalı-sendikasız işçilerin birlik içinde olduğu bir direniştir. Tüm toplumsal kesimlerin dayanışmasıyla kazanılmış ve yürütülmüştür. Üçüncü ders ise, kıdemin ortamdan kaldırılmak istendiği bir dönemde; demokratik mekanizmaların askıya alındığı, bir kişinin ağzından çıkan sözün kanun sayıldığı dönemde 15-16 Haziran ruhuna ihtiyacımız var. Adalet ve demokrasi olmadan emeğin hakları olmaz*" dedi.

15-16 Haziran eylemleri, 16 Haziran günü de Edremit, Ankara, Edirne, Kayseri ve İzmir'de yapıldı; İzmir'de işçiler, yarım gün iş bıraktı.

Yaşasın 15-16 Haziran İşçi Ayaklanmamız'

15-16 Haziran Büyük İşçi Ayaklanması, 47. yılında biz işçilerin yolunu aydınlatmaya devam ediyor.

Bizler Vadi istanbul'da çalışan işçiler olarak şantiyede birçok yere 'Yaşasın işçilerin Mücadele Birliği', 'Yaşasın 15-16 Haziran İşçi Ayaklanmamız' ve 'İşçiler Birleşin Devrim için Savaşın' yazıları yazarak selamladık.

Mücadele Birliği Okuru İşçiler

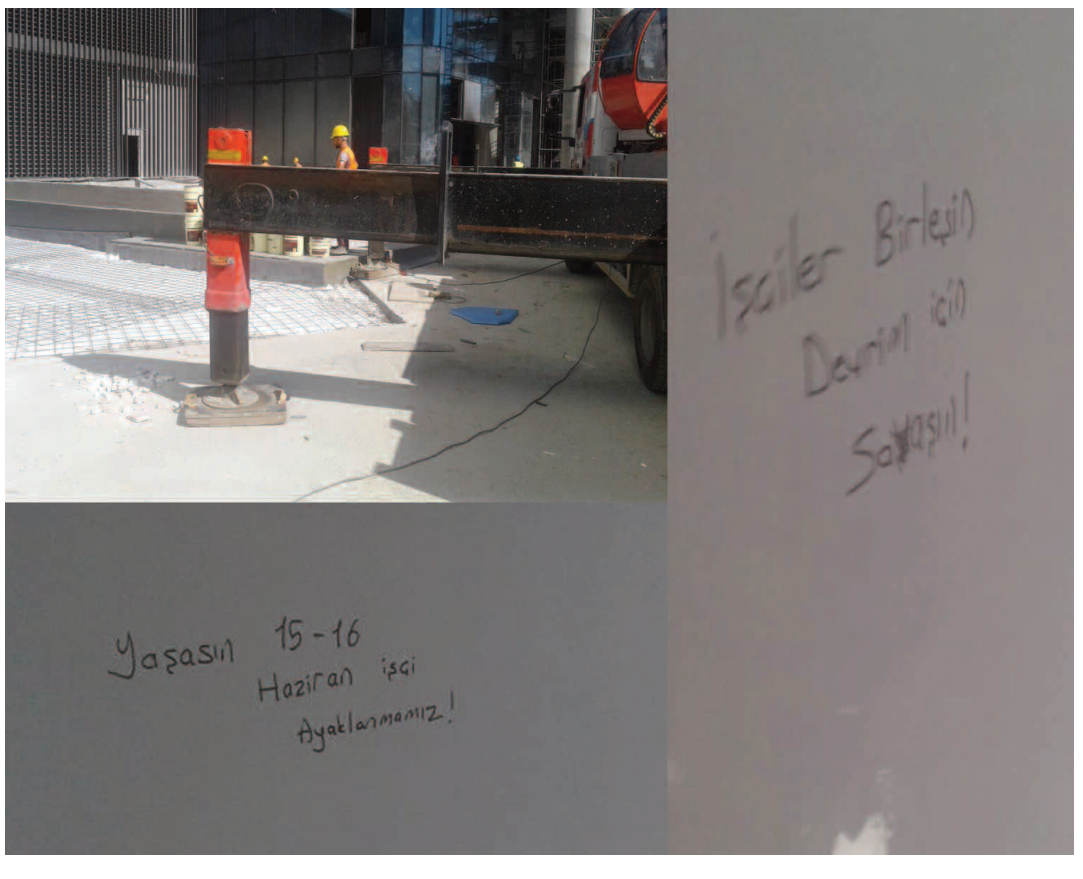

"Susma, Haykır Taşerona Hayır!"

Taşeron çalışmaya karşı iş bırakan "Yüzyüze" işçileri, Uluslararası Af Örgütü Türkiye Şubesi Merkez Ofis önünde 9. günü olan 9 Haziran'da taleplerine ilişkin basın açıklaması yaptı.

Eylemde "Kahrolsun Bağzı Taşeronlar", "Taşerona Hayır!", "Sendika Hakkımız Engellenemez" ve "Taşeron Olmak Da İnsan Haklarına Dahil Mi?" dövizleri taşıyan Yüzyüze işçileri, "Susma, Haykır, Taşerona Hayır" sloganı attı.

İş bırakan işçilerden Sena Sungur, Uluslararası Af Örgütü Yüzyüze ekibi çalışanları olarak "Taşerona Hayır, Kadro Haktır" talebiyle çıktığımız grevi kararlılıkla sürdürmekte olduklarını belirtti.

"*Bizler, yüz yüze çalışanlar olarak yaz kış demeden, sokakta Uluslararası Af Örgütü adına LGBTİ hakları, ifade özgürlüğü, kadına yönelik şiddetin son bulması, mülteci hakları gibi pek çok konuda sokakta kampanyalar sürdürüyoruz.*

Uluslararası Af Örgütü'nün sokaktaki yüzü olmanın dışında, yaptığımız çalışmalarla kuruma maddi destek verilmesini sağlıyoruz. Ancak tüm bu çalışmalarımız esnasında gözaltı riski dâhil, zaman zaman taciz ve hakaretlere maruz kalmaktayız" diyen Sungur, tüm gün sokakta yüzyüze çalışma sürdürmenin getirdiği yıpranma, değişen ısı koşullarına uygun giyim vb. pek çok ihtiyacımızı karşılayabilecek güvenli bir iş ortamının taşeron uygulamasıyla saplanamayacağını ifade etti.

"Esneklik" adı altında sürdürülen taşeron çalışmanın getirdiği riskler ve hak gasplarına değinen Sungur, özel istihdam firmalarıyla ilgili 181 nolu ILO sözleşmesi de, hükümetlerin 'özel istihdam firmaları tarafından tedarik edilen işçilerin örgütlenme ve toplu pazarlık haklarının tanınmasını' sağlayacak önlemler almasını öngörmektedir olduğunu anımsattı.

Sendikal hakkın aynı zamanda güvenceli iş ve güvenceli çalışmanın teminatı olduğunu söyleyen Sungur, Uluslararası Af Örgütü'nün taşeron uygulamasına son vererek, yüzyüze çalışanlara kadro vererek, eşit koşullarda, eşit ücret, sendikal ve sosyal haklardan yaralanmasının yolunu açması gerektiğini belirtti.

"*Güvenceli çalışmak insan hakkıdır ve bizler eşit koşullarda, eşit ücret istiyoruz*" diyen Sungur sözlerini "*Sendikal hak aynı zamanda güvenceli iş ve güvenceli çalışmanın teminatıdır. Kadro haktır, taşerona hayır!*" diyerek tamamladı.

Mutlu Akü'de Grev

Petrol-İş üyesi Mutlu Akü işçileri, toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlamaması üzerine greve çıktı.

Mutlu Akü'ye ait Gebze'de iki fabrika bulunuyor, iki fabrikada toplamda 627 işçi çalışıyor.

Patronun düşük ücret ve hafta tatilini belirsiz hale getiren 4'lü vardiya sistemini dayatması nedeniyle TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzene greve çıkan işçiler, mücadelelerini sürdürmekte kararlı.

İşçiler 13 Haziran sabahı Tuzla'da bulunan fabrika önünde toplanarak grev pankartını astı.

Greve ilişkin Petrol-İş İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Niyazi Recepkethüda, sözleşme görüşmelerinde patronun brüt 450 lira zam verdiğini, işçilerin ise brüt 506 lira ve her yıl için 10 lira kıdem zammı istediğini söyledi.

Patronun ayrıca Pazar gününü haftalık tatil günü olmaktan çıkaran 4'lü vardiya sistemine geçmek istediğine dikkat çeken Recepkethüda, "*Bu sistemle fabrika 3 değil 4 vardiya olacak ve işçinin hafta tatili günü, her hafta hangi güne gelirse o gün olacak ve değişecek. Biz bunu istemiyoruz, pazar günü hafta tatili olsun istiyoruz*" dedi.

Kurşunlu ortamda ağır iş yapıldığını ve işçilerin taleplerinde kararlı olduğunu söyleyen Recepkethüda, greve de bu nedenlerle çıkıldığını ifade etti.

DHL Express'te İşten Atmaya Karşı Uyarı Eylemi

DHL Express Havaalanı Şubesi'nde Türk-İş'e bağlı Tüm Taşıma İşçileri Sendikası'na (TÜMTİS) üye oldukları ve sendikal faaliyet yürüttükleri için 2 işçi "bölüm kapatma" gerekçesiyle 9 Haziran Cuma günü işten çıkarıldı.

TÜMTİS üyeleri DHL Express'in Bahçelievler Yenibosna'da bulunan Genel Müdürlüğü önünde eylem yaptı. Sendika yöneticileri işçilerin işe iade edilmesini ve sendika üyeleri üzerindeki istifa baskısına son verilmesini istedi.

DHL Express Genel Müdürlüğü önünde toplanan TÜMTİS üyeleri basın açıklaması öncesinde bir süre sloganlar atarak, marşlar eşliğinde halay çekti. Eyleme Türk İş'e bağlı sendikalar ve DİSK'e bağlı sendikalardan temsilciler de destek verdi.

"DHL Express'te İşçi Kıyımına ve Sendika Düşmanlığına Son" pankartı açan işçiler, Türkçe ve İngilizce "DHL Express İşçilerin Sendika Hakkına Saygı Duy", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" dövizleri de taşıdı; "DHL'ye Sendika Girecek Başka Yolu Yok", "Sendika Hakkımız Engellenemez", "Atılan İşçiler Geri Alınsın" sloganları attı.

Eylemde TÜMTİS İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Ersin Türkmen, DHL Express'te uzun süredir işçilere baskı yapılarak sendika üyeliğinden istifaya zorlandığını söyledi.

Patronların yasa boşluklarını kullanarak DHL'de yapılmak istenen Toplu İş Sözleşmesi'nden (TİS) kaçtığını belirten Türkmen, sendikal örgütlenmeyi engellemek için yapılan baskılara derhal son verilmesi gerektiğini dile getirdi.

DHL Lojistik'te 476 eylem ile iş yerinde çoğunluğu ve yetkiyi aldıklarını ifade eden Türkmen, gerekirse yeniden eyleme gideceklerini söyledi.

TÜMTİS Genel Sekreteri Gürel Yılmaz ise, sendika olarak işçilerin her zaman yanında olacaklarını söyledi. Türkiye'de demokrasi dışı uygulamaların yaşandığına dikkat çeken Yılmaz, DHL'nin diğer ülkelerde işçiler ile sendikal faaliyetleri uyum içinde olduğunu, sadece Türkiye'de ki OHAL ve yasal boşluklardan faydalanarak sendikal faaliyetlerin önüne geçmeye çalıştığını söyledi.

Gasp Edilen Alacakları İçin Dava Açtılar İşten Atıldılar

Ödenmeyen alacaklarıyla ilgili BEDA Enerji'ye dava açtıkları için işten atılan DİSK Enerji Sen üyesi işçiler, 5 Haziran günü BEDA Enerji'nin İstanbul Çağlayan'daki genel müdürlüğü önünde 3. kez 11.30-12.00 arası oturma eylemi yaptı.

"Patron-Sarı Sendika İşbirliğine Son! Davalarımızı Çekmiyoruz İşimizi İstiyoruz!" pankartı açılan eylemde sık sık "Atılan İşçiler Geri Alınsın!" sloganı atıldı.

İşten atılan işçi Hayri Söylemez'in okuduğu basın açıklamasında alacakları için şirkete dava açan 7 işçinin, 2 hafta önce işten atıldığı hatırlatılarak Tes-İş Sendikası'nın da bu sürece ortak olduğunu söyledi.

Davalarını geri çekmeyen işçilerin başka illerde görevlendirildiğine dair hukuki geçerliliği olmayan tebligatlar yapıldığı belirtilen Söylemez, işten atma saldırısına sessiz kalınmayacaklarını söyledi.

Açıklamayı okuduktan sonra, şirketin işçileri davalarını geri çekmeye zorladığını belirten Söylemez, Tes-İş Örgütlenme Sekreteri'nin de işçileri "ikna" etmeye çalıştığı, bunun sonucunda kimi işçilerin davalarını geri çektiği bilgisini verdi.

Söylemez'in konuşmasının ardından eylem sloganlar ve alkışlarla sona erdi.

Diam İşçileri Yine Eylemde

Diam Vitrin'in Kurtköy'deki fabrikasında iki hafta önce başlayan eylem, patronun verdiği sözleri yerine getirmemesi üzerine 6 Haziran sabahı itibariyle yeniden başladı.

Fransız sermayeli Diam Vitrin'in Kurtköy'deki fabrikasında iki hafta önce Birleşik Metal'e üye oldukları için işten atılan işçiler iki hafta boyunca eylem yapmış, patron ise direniş karşısında tüm işçileri işe geri alacağını ve sendika hakkını tanıyacağını duyurmuştu.

Aradan geçen sürede fabrika yönetiminin verdiği sözü tutmaması üzerine, işçiler yeniden eyleme başladı.

17 Haziran günü ise, sendikaya üye olan Diam Vitrin işçilerinin tümünün işten atıldığı haberi geldi.

ÖRGÜTLENMENİN DİYALEKTİĞİ

ALİ VAROL GÜNAL

Bütün devrimci çalışmalarımız içinde örgütlenme çalışması, her zaman önemini ve ağırlığını korumuştur. Bizi sonuca götürecek olan, sadece devrim sürecini değil, sonrasını da belirleyecek olan örgütlenme ve yine örgütlenmedir. Bu nedenle çalışmalarımızda ana halka olma özelliğine sahiptir. Devrime teorik olarak değil de pratik olarak yaklaşan her siyasi yapı, örgütlenme üzerinde önemle durmak zorundadır.

Her konuda olduğu gibi, örgütlenme konusunda da katı, değişmez kurallar, kalıplar yoktur. Nasıl ki yaşamın diyalektiği formülasyonlara sığdırılamazsa, örgütlenmenin diyalektiği de formülasyonlara sığdırılamaz. Her olay ve somut durum, bütün canlılığı ve hareketliliği içinde, somut bir kavrayışla ele alınmak zorundadır. Aksi taktirde bir ya da birkaç yöntemi, ya da "ilke"yi, her durumda tatbik etmeye çalışırız ki, bu da bizi her defasında aynı kısır döngüye düşmekten öteye götüremez. Örgütlenme konusunda hiç kimsenin elinde sihirli bir değnek yok, olması da beklenmemelidir.

Burada önemli olan, her zaman kafamızın örgütlenme sorunuyla dolu olmasıdır. Nerede olursak olalım, işimiz-mesleğimiz ne olursa olsun, kişileri, grupları, sınıfı ve kitleleri örgütlemek öncelikli görevimiz olmalıdır. Toplumun çeşitli kesimlerinin kapitalizmle ve/veya siyasi iktidarla olan, olması muhtemel çelişkileri iyi gözlemlemek ve buradan yola çıkarak onları sisteme karşı bir devrim için örgütlemek, her geçen gün daha yaşamsal bir hal almaktadır. Geniş yığınları burjuva ideolojisinin etkilerinden koparabilmek, onları marksist-leninist ideolojiyle donatmak, örgütlenme çalışmasının ağırlık merkezini oluşturmalıdır. Bunun için de dur durak bilmeden ajitasyon ve propaganda çalışması yürütmek gerekiyor.

Ajitasyon-propaganda ve örgütlenme çalışması birbirinden ayrı ele alınamayacak, bütünlüklü yürütülecek çalışmalar olmak zorundadır. Ancak, akıldan hiç çıkarılmaması gereken her üçünün de pratik faaliyetler olduğudur. Üçünde de başarılı olabilmenin ilk koşulu, girişmektir. Bulunduğumuz yerden o anda kalkıp, bilinçlendireceğimiz, yüreklendireceğimiz ve örgütlendireceğimiz insanların yanına gitmektir. Ajitasyon-propaganda ve örgütlenme çalışmasında dikkat etmemiz gereken diğer noktalar, ancak bu ilk adımdan sonra gözönünde bulundurulabilir.

Örgütleme çalışmasında en çok dikkat edilmesi gereken noktalardan biri, enerjiyi doğru yere ve doğru kişilere vermektir. Devrimin bu kadar pratik bir hal aldığı durumda, zamanın doğru kullanımı şarttır. Üzerinde hareket edeceğimiz zeminin etüdü iyi yapılmalı; gittiğimiz çevrenin, ilgilendiğimiz insanların özellikleri iyi tahlil edilmeli, onlara yabancı olabilecek davranışlardan uzak durulmalıdır. "*Onlardan biri gibi davranmak*", kaba anlaşılmamalı, işçi sınıfı ve emekçilerin geri olan yanlarıyla uzlaşılmamalıdır. Onlara tepeden bakan davranışlardan uzak durulmalı, bir öğretmen edasıyla yaklaşılmamalı; onlardan da öğrenebileceğimiz/öğrendiğimiz gösterilmelidir. Halk, onların düşüncelerine değer verdiğimizi gördükçe, kendini daha fazla bizden hissedecek, birlikte karar almak ve birlikte iş yapmak için daha fazla istek duyacaktır.

Örgütlenme çalışması sırasında doğru araçlarla iş görmek, insanlara kolektif düşünmeyi ve hareket etmeyi özümsetmek, örgütlenmenin sac ayaklarını oturturken üzerinde önemle durulması gereken bir yöndür. Komiteli çalışmaya insanları alıştırmak, kolektivizmin insanlar arasında hızla gelişmesini sağlamanın ötesinde işbölümü yapabilmeyi ve herkesten yeteneğine göre istemeyi de öğretecektir. İnisiyatifli olmak ve inisiyatif vermek konularında da ilk başlarda herkeste olabilecek çekingenlikler, bu şekilde aşılabilecektir. "*Doğru yere doğru insanları yerleştirmek ve denetlemek*" diye özetliyor Lenin. İnsanların "kolektifin eli" ni, her yerde ve her şeyde hissetmeleri, onları daha disiplinli ve "sadık kararlılıkla" çalışmaya sevkedecektir. İş, her zaman, onu en iyi yapacak olana verilmeli, ancak insanların da, yapa yapa, pratik olarak gelişecekleri unutulmamalıdır. Bir iş yapılırken mantık, "işi kotarmak" olmamalı, amaca göre etkinlik esas olmalı, komünist amaçlarımız her adımımıza eşlik etmelidir. Örgütleyenlerin de örgütlenmeye ihtiyaç duyacakları, aslında örgütlenme ve örgütleme faaliyetinin bütün yaşam boyu süreceği akıldan çıkarılmamalıdır. Örgütlemenin nasıl yapılacağı teorik olarak anlatılmaktan çok pratik olarak yapılarak gösterilmeli; herkes bu konuda iyi örnekler yaratıp bunu yaygınlaştırmaya çalışmalıdır.

Başarılı bir örgütlenme çalışmasının olmazsa olmazı, ısrarlı olmak, sonuç alana kadar işin peşini bırakmamaktır. Örgütleme çalışmasında süreklilik esastır. Bir defa ilişki kurulan insanlarla eğer o ilişkinin sürekli hale getirilmesi sağlanamazsa orada örgütlemeden bahsedilemez. Bazı insanlar, insanlarla ilişki kurmada çok girişken ve başarılı oldukları halde, bu ilişkiyi geliştirmede ve örgütlülüğe dönüştürmede yetersiz kalabilmektedirler. Öncelikle her bir leninistin, başladığı işi bitirme konusunda bir kararlılığa sahip olması gerekir. Unutulmamalıdır ki, "*taşı delen, suyun gücü değil, damlaların sürekliliğidir*". İlk adımda istediğini elde edemeyip, yılgınlığa ya da yorgunluğa düşmek, bir küçük burjuva özelliktir ve bizim saflarımıza uzak reformistlere yakın olması temennimizdir!

İnsanları, şikayet odaklı değil, çözüm odaklı yetiştirmemiz gerekiyor. Çünkü sürekli hayıflanma sendromuyla hareket edenler, giderek vazgeçmenin teorisini yapmaya başlamışlar demektir. Lenin, böyleleri için, "*yapamıyorum demeyin, yapmıyorum deyin*" diyordu. Önemli olan kolektifin karşı karşıya olduğu sorunlara çözüm üretmektir, herkesin taşın altına elini koymasıdır. Neyin nasıl yapılması gerektiğine dair, herkesin söyleyecek çok sözü olabilir; yaşamı değiştirecek olan sözler değil, ileriye doğru atılacak adımlardır. Bu, devrim dönemlerinde daha çok böyledir. Yarının büyük atılımlarını hazırlayacak olanın bizim bugünkü günlük küçük çabalarımız olduğu unutulmamalıdır.

"*Ancak, bu örgütleme çalışmasından-yalnızca bir kaç kelime, birkaç kişisel konuşmaydı hepsi-vazgeçmek olası değildi, çünkü partinin gücü bunda gizliydi ve bu aynı zamanda devrimin de gücü demekti*" deniliyor, 1905 Devrim Yılları adlı romanda, "*Örgütleme çalışması! İnsandan insana, bir çevreden ötekine, küçük, gözle görünmeyen bir çalışma; her kelimenin bir anlamı var, ama yalnızca küçük sayılarla hesap yapılabilir. Ama her kelime aklı bileyliyorsa, yeni fikirler uyandırıyorsa, öfkeyi ve darbe vurma isteğini alevlendiriyorsa, bir ikinciye, bir üçüncüye aktarılıyor ve böyle böyle daireler genişleyene değin yaygınlaşıyorsa, o zaman bu evlerde yürütülen, görünürde önemsiz çalışma, muazzam bir şeye doğru gelişir, bu şey lokallerde, küçük kahve masalarında tehdit edici bir fısıltı halinde kabarır, coşar, tek gırtlaktan çıkan zorlu bir çığlığa dönüşür*".

İşte biz şimdi böyle bir çığlığın kopup gelmekte olduğunu, hissediyor, biliyoruz. Hareket halindeki kitleleri örgütlemek için koşullar, her zamankinden daha uygundur." Her türlü devrimci kargaşalığın arkasında, günü geçmiş kurumların karşılanmasını engelledikleri bir gereksinmenin bulunduğunu şimdi herkes biliyor" diyordu Engels. Zaten bu olmasaydı, tarihte gördüğümüz bütün büyük devrimlerin ilk adımları atılmamış olurdu.

Örgütlenmenin diyalektiğinin yaşam bulduğu toprak tam da böyle "kurumuş bir bozkır" olacaktır; gerisi bizim başarma azmimize ve çabamıza kalacaktır.

KATAR ÜZERİNE

TAYLAN IŞIK

Suudi Arabistan'ın arkasına Bahreyn, Birleşik Arap Emirlikleri (BAE), Mısır gibi ülkeleri alarak Katar'a karşı başlattığı hamle, duru gökte çakan bir şimşek gibi dünya gündeminin ortasına oturdu.

"Fol yok yumurta yok" denecek bir durum değildi gerçi; Suudilerle Katar arasında öteden beri bir çekişme yaşandığı biliniyor. Bununla birlikte Ortadoğu gericiliğinin merkezindeki bu iki devlet, başta Suriye olmak üzere bölge karşı-devriminin, dinci-faşist gericiliğin başlıca hamisi idiler.

Suudiler Suriye'de, Yemen'de ve daha pek çok ülkede dinci-faşist örgütleri, politik iktidarları ele geçirmek amaçlı maddi, teknik, silah vb. vb. yönlerden desteklerken, Katar da Suudi hanedanından geri kalmıyordu. Onlar da aynı amaç ve hedef uğruna bir araya getirilen katil sürülerini paraya boğuyor, silah, teknik, örgütlenme yönlerinden ne gerekiyorsa fazlasıyla yapıyordu.

İki ülkenin bu gericilik merkezi karşı-devrimci çabaları, Ortadoğu'da şeriata dayalı dinci-faşist bir iktidar yaratma hedefleri en bariz biçimini Suriye'de gösterdi. Yemen'i, İran'ı, Libya'yı, Afrika'nın geri kalanını saymıyoruz bile. Ne de olsa dünyanın ipini koparmışlarını satın almak, örgütleyip silahlandırmak, mobilize etmek için gerekli para çuvallarla idi.

Ortadoğu halklarını dinci-faşist iktidarların cenderesine sıkıştırmak için, yanlarına Türkiye'yi de alarak, harekete geçen gericilik merkezi bu iki ülkenin arkasında ise ABD vardı. Fransa'yı, İngiltere'yi Almanya'yı vs saymaya gerek yok. Ürdün bir yana, böylece asıl patronun ABD olduğu karşı-devrimci cephenin üç ayağı tamamlanmıştı: Suudi Arabistan-Katar-Türkiye.

Ufak-tefek atışmalar dışında, karşı-devrimin bu cephesinde işler yolunda görünüyordu. Gerçi Suriye savaş sahasında bu ülkelerin uzantısı dinci katil sürüler arasında ara sıra "iç savaş" çıkmıyor değildi. Ama bu çatışmalar daha çok geçici anlaşmazlıklar olarak algılanıyor, kimse bu çatışmaların, aslında katil sürülerinin sponsorları arasındaki çelişki ve çatışmaların derinleşmesinin belirtisi olduğunu farketmiyordu.

Trump denen, zeka düzeyi kendi ülkesinde bile tartışma konusu olan ABD Başkanı, Suudi Arabistan'a gelip bu ülkenin Kralı ve Mısır'ın faşist diktatörü Sisi ile birlikte düzenlediği, ilkokul müsamereleri düzeyini aratan, "küre seansı" cini şişeden çıkardı. Derinden derine süren çekişme, çatışma, birbirinin yerine göz koyma, zayıf olanın parasını, mafya yöntemleriyle iç etme isteği bir anda gün yüzüne çıktı.

RTE, dostlarının "asrın lideri" ya da "reis" dedikleri adam, "dostları"nın bir günde kılıçlarını çekmesi karşısında şaşkındı. "Bir oyun oynanıyor ama arkasında kim var çıkaramadık" diyor "asrın lideri" sıfatına "halel" getirme pahasına. Oysa kafayı yormaya gerek yoktu, sokaktan geçen herhangi birine sorsa, işin arkasında ABD'nin olduğunu söylerdi.

Ne olmuştu gerçekten ve her yerde karşı-devrim yollarını birlikte yürüyenler, neden birden bire birbirlerine kılıçlarını çektiler? ABD-Suudi cephesi Katar'ı "terörizmi" desteklemekle suçladı. Bu iddiaya sadece kargaların kahkahaları eşlik edebilirdi: hepsi aynı şeyi yapıyordu. Katar'ın İran'la "iyi" ilişkiler içinde olduğu söylendi; İran-Katar ilişkisi çok gerilimli değildi ama, hiç de kılıçların çekilmesini gerektirecek düzeyde değildi. Suriye'de Alevilerin kafasını kesenlerin sponsoru ve akıl hocası Katar'ı "şiileri desteklemek"le suçladılar, çocukları bile inandıramadılar.

Gerçekte olan biten şuydu: Emperyalistlerin, bunların başında da ABD geliyor, dünya egemenlikleri yıkılmaya başlamıştı. Emperyalistler, bu yıkımı durdurmak için dünya halklarına karşı bir dünya savaşı açmışlardı.

Savaşın ilk sahnesi Afganistan oldu. Hedeflerini tam anlamıyla gerçekleştiremeyince namlularını Irak'a çevirdiler. Irak, onlar için Afganistan'dan beter oldu. ABD, işgalden bir süre sonra tası-tarağı toplayıp çekilmek zorunda kaldı. Libya'yı akbabalar gibi parçalayınca, iştahları kabardı ve Ortadoğu'nun kilit ülkesi Suriye'yi gözlerine kestirdiler.

Böylece 2001'de başlattıkları dünya savaşının en kanlı ve sıcak sahnesi Suriye topraklarında ortaya kondu. Orada dinci-faşist bir iktidar kurarak -Müslüman Kardeşler, Ceyş ül İslam, El Nusra gibi sayısız çete ve katil sürüsünün iktidarı- hem Ortadoğu halklarını teslim almak hem de Ortadoğu'da bir karşı-devrim kalesi oluşturmak istediler.

Afganistan ve Irak'ta hedeflerine tam anlamıyla ulaşamamışlardı. Suriye'yi ele geçirirlerse hem eksik kalanı tamamlayacak hem de İran ve Rusya halklarını kuşatmış olacaklardı. Planlarından ve amaçlarına ulaşacaklarından o kadar eminlerdi ki, "asrın lideri" şimdi ıskartaya çıkarttığı "küçük enişte"yle birlikte altı ay içinde Şam'da Emevi Camii'nde namaz kılmayı hayal ediyordu. Suudi hanedanı, Katar şeyhi farklı beklenti içinde değildi.

İşler ters gitti; Suriye ve Ortadoğu halkları, bu akbabaların beklemedikleri bir direnç gösterdiler. Altı ayda biter dedikleri savaş altı yıldır sürüyor ve daha önemlisi, zaferin ibresi Suriye ve Ortadoğu halklarından yana dönmeye başladı. Dinci-faşist çeteler, Suriye topraklarından sökülüp atılıyor ve onların sponsorları çaresizce olan biteni seyretmekten başka bir şey yapamıyorlar. ABD'nin ara sıra Suriye ordusuna hava saldırıları düzenlemesi savaşın girdiği rotayı değiştirecek nitelikte değil. Suriye ordusunun hava saldırıları altında Irak sınırına kadar ilerlemesi, IŞİD çetelerinin her gün şehir ve köylerden sökülüp atılması bunu gösteriyor.

Dinci-faşist çeteler ve dolayısıyla onların sponsorları olarak Türkiye, Suudi Arabistan, Katar, ABD ve diğer tüm emperyalist devletler için yenilgi ufukta kendini göstermeye başladı. Savaşta yenilgi, salt bir askeri yenilgi olarak kalmaz. Yüzmilyar dolarları bulan harcamaların boşa gitmesi, halkın kendi yönetenlerine güvensizlik ve öfkesinin artması, moral bozukluğu, siyasi yenilgi; bunların hepsi askeri yenilgiye eşlik eder.

Bu durumda, özellikle havaya giden dev harcamaların birilerinin sırtına yıkılması için bir günah keçisi aranır. Suriye ve Yemen savaşında peş peşe gelen yenilgilerin günah keçisi olarak Katar seçildi ve Türkiye'nin dinci-faşist iktidarı, Katar'dan sonra sıranın kendisine geleceğinin korkusunu yaşamaya başladı. Suudi Arabistan'ı karşısına alma pahasına alelacele Katar'ın yanında safını ilan etmesinin nedeni burada yatıyor.

Hiç olmazsa savaş masraflarının faturasının Katar'a kesilmesi, mafya yöntemleriyle olacak gibi görünüyor. Katar'ın kendisine, olmadı dev bütçesine el koymak, Suudi ve Amerikan sırtlanlarının iştahını kabartıyor. Mafya literatüründe buna "kafa koparmak" denir. Elbette bu yağmada aslan payı Amerika'nın olacak ve Suudiler olay mahallinden bir kaç kemikle yetinmiş olarak ayrılmak zorunda kalacaklar. Türkiye ise, Katar'dan kendine bağladığı yem borusunun, çuvallarla getirilen milyar dolarların kesileceği kabusuyla uyanıyor her güne.

Korkunun ecele faydası yok. Mafya yöntemleriyle çalışan ABD, yanına aldığı Suudilerle birlikte Katar'ın "kalemini kırdılar", Türkiye'nin dinci-faşist iktidarının Katar'dan bavullarla ya da çuvallarla milyar dolarlar getirme dönemi, bu dalaş nasıl biterse bitsin, sona erdi.

Kuşkusuz, dünya karşı-devrim cephesindeki bu şiddetli çatırdama, dünya emekçi halklarının mücadelesinin, emperyalist-kapitalist sisteme karşı şiddetli savaşlarının bir sonucudur. Emperyalist-kapitalist devletler ne yapsalar, sistemin çöküş sürecini tersine çeviremiyorlar. Afganistan'dı, Irak'tı, Suriye'ydi, Yemen'di derken şimdi de kendi aralarında şiddetli bir kapışmaya giriştiler. Kapışmanın şiddetini, bunların Suriye'deki izdüşümleri olan dinci-faşist çetelerin birbirlerine acımazca ve kanlı biçimde saldırmalarından da anlayabiliriz.

Onların sahte zafer çığlıkları, yenilgi feryatlarına dönüşüyor.

Bu daha başlangıç.

"Tanıdım Acısından Sivas İşi"*

Tarih 2 Temmuz 1993… Bundan 24 yıl önce Pir Sultan Abdal Şenlikleri kapsamında Sivas'a giden, sanatçı ve aydınlar, 2 Temmuz günü Madımak Oteli'nde alevlerin ortasında kaldılar. 33 aydın ve sanatçı, 2 görevli alevden ve dumandan hayatlarını kaybetti. 35 insan devletin tepeden tırnağa tüm birimlerinin bilgisinin ve katkısının olduğu bir katliamda yanarak can verdiler. Bir devlet organizasyonu olan Sivas Katliamı'nda başbakanından içişleri bakanına, valisinden emniyet müdürüne jandarma komutanlarından devletin diğer etkili ve yetkili isimlerine değin herkes, olayı saatlerce izleyerek bu katliamın gerçekleşmesini sağladı.

Katliamın ardından açılan göstermelik davadan ise zamanaşımı kararı çıktı.

Bu katliam için, Alevilerin Pir Sultan Abdal etkinliği seçilerek Alevi kesimlere açıktan bir mesaj veriliyordu. Katliamdan iki gün önce dağıtılan bildiride şöyle deniyordu:

"*Dünyanın bazı bölgelerinde şeytan ve onun yandaşları olan emperyalist kâfirler, dinimize ve mukaddes değerlerimize dil uzatmaktadırlar. Bunun başını ise satılmış, mürted Salman Rüşdi köpeği çekmektedir.*

(…)Bu iğrenç oyunların bir uzantısı olarak ülkemizde de AYDINLIK gazetesi denilen bir paçavrada, mel'un Rüşdi'nin figüranlığına soyunan, dünya emperyalizminin gönüllü uşağı Aziz Nesin, aynı şekilde, Kur'an'ın korunmuşluğuna dil uzatmış, Hazret-i Peygamber (S.A.V.)'in aile hayatını (hâşâ) bir genelev ortamına benzetmiş ve ümmetin anaları olan hanımlarına (hâşâ) fahişe deme cür'etinde bulunmuştur.

(…)Salman Rüşdi köpeği Müslümanlar'ın çok az olduğu kâfir bir ülkede korkudan sokağa çıkmaya bile cesaret edemezken, onun yerli uşağı Aziz Nesin köpeği, yanında kendisiyle beraber bir ekiple birlikte, şehrimiz Valisi tarafından davet edilip, şehirde adeta Müslümanlar'la alay edercesine gezebilmektedir.

Kâfirler şunu iyi bilmeli ki:

İslâmın Peygamberi'ni ve kitab'ın izzetini korumak için, bu uğurda verilecek canlarımız vardır.

Gün, Müslümanlığımızın gereğini yerine getirme günüdür."

Dağıtılan bu bildiriler ve basında çıkan gerici haberlerin yönlendirmesiyle, 2 Temmuz günü, cuma namazından çıkan bir grup, Pir Sultan Abdal Şenliklerinin yapıldığı Kültür Merkezi'ne taş ve sopalarla saldırdı. Kültür Merkezi'nde bulunanların karşı koymasıyla henüz çok kalabalık olmayan bu grup püskürtülüp içeridekiler tahliye edilse de, olayların duyulmasıyla ve yapılan çağrılarla küçük grubun sayısı onbinleri bulmuştu. Büyüyen kalabalık Kültür Merkezi'ne tekrar saldırdı. Bir kısmı, "Şeriat isteriz" diye bağırarak valiliği taşladı. Diğer bir hedef kentte bulunan "Halk Ozanları" heykeli olmuştu. Yıkılan heykel gericiler tarafından yerlerde sürüklendi.

Sonraki hedef ise, Madımak Oteli'ydi. Otelin önünde kalabalık büyük bir hızla birikiyordu. Otelde bulunanlar, durumun kontrolden çıkmakta olduğunu anlayarak, sadece birkaç saat uzaklıktaki Ankara'da bulunan Başbakan Tansu Çiller'i, Başbakan Yardımcısı Erdal İnönü'yü, İçişleri Bakanı'nı, parti liderlerini ve milletvekillerini aradılar. Yetkililer her türlü önlemin alındığı konusunda güvence verdiler. Sivas Valisi Ahmet Karabilgin daha sonraki açıklamalarında Başbakan'ı ve İçişleri Bakanı'nı defalarca arayarak yardım istediğini ve çevre kentlerden takviye güvenlik ekibi istediğini belirtti.

O gün Madımak Oteli'nde Türkiye 33 aydınını ve sanatçısını alevler ve dumanlar içinde kaybetti. İki otel görevlisi de katliamın kurbanı oldu.

Bizler nasıl ki, Maraş'ta, Çorum'da, 1 Mayıs 1977'de düzenlenen ve devlet eliyle gerçekleşen katliamları, faili meçhulleri, kayıpları, devrimci tutsakların 19 Aralık'ta diri diri yakılmasını ve daha nice faşist saldırıyı unutmadıysak, Sivas Katliamı'nı da unutmayacağız. Sivas katliamı bir işaret fişeğiydi. İç savaşta bir eşiğin aşılmasıydı. Onu Gazi katliamı, Buca ve Ümraniye katliamları, 96 1 Mayıs'ı, 96 Ulucanlar zindan katliamı ve diğerleri izleyecekti.

Katliam sonrası devlet görevlilerinin açıklamaları ise şu şekildeydi:

Süleyman Demirel, Cumhurbaşkanı: Güvenlik güçlerini ve yetkililere yönelik ihmalkarlık eleştirilerine karşı "*Halkla güvenlik güçlerini karşı karşıya getirmeyiniz*" dedi. Yaşananları, "*Olay münferittir. Ağır tahrik var. Bu tahrik sonucu halk galeyana gelmiş... Güvenlik kuvvetleri ellerinden geleni yapmışlardır... Karşılıklı gruplar arasında çatışma yoktur. Bir otelin yakılmasından dolayı can kayba vardır*" şeklinde yorumladı.

Tansu Çiller, Başbakan: "*Çok şükür, otel dışındaki halkımız bir zarar görmemiştir*" dedi!!!

Erdal İnönü, Başbakan Yardımcısı, koalisyon ortağı SHP'nin Genel Başkanıydı. Madımak Oteli'ndeki Aziz Nesin'le telefonla görüşerek *"en kısa zamanda takviye güç gönderileceğini, kimsenin kılına dahi zarar gelmeden kurtarılacağını*" söylemişti. Eleştirilere *"Ne yapayım, yetkim yoktu*" diye cevap verdi.

Mehmet Gazioğlu, İçişleri Bakanı saldırıyı, "*Aziz Nesin'in halkın inançlarına karşı bilinen tahrikleriyle halk galeyana gelerek tepki göstermiştir*" diye yorumladı.

Doğukan Öner, Sivas Emniyet Müdürü: Polislerin "*Saldırılara karşı ne yapalım?*" sorusuna "*Müdahale etmeyin*" emrini verdiği iddia edildi. 10 Temmuz 1993'te görevden alındı.

Ahmet Karabilgin, Sivas Valisi: "*Birçok yerden yardım istedim. Yardım iş işten geçtikten sonra geldi. Taleplerimi dikkate almayanlara dokunulmadı*" dedi. Katliamının ardından 9 Temmuz 1993'te görevinden alındı.

Temel Karamollaoğlu, Sivas Belediye Başkanı: Karamollaoğlu, Madımak Oteli'nin önüne gittiğinde, 'Mücahit Temel' sloganlarıyla karşılandı. "*Bir defa şöyle bir fatiha okuyalım. Şunların ruhuna el fatiha diyelim*" diye konuşmuştu.

* Aziz Nesin, Sivas Acısı

Sivas Acısı

Ben tanırım
Bu bulut bizim oranın bulutu
Hemşeriyiz ne de olsa
Benim için kalkmış ta Sivas'tan gelmiş
Yurdumun bulutu
Başımın üstünde yeri var

Ben bilirim
Bu rüzgâr bizim oranın rüzgârı
Hemşerimiz ne de olsa
Benim için kopup gelmiş yayladan
Yurdumun rüzgârı
Kurutsun diye akan kanlarımı

Ben anlarım
Bu acı bizim ora işi hançer acısı
Bir ülkedeniz ne de olsa
Aynı dili konuşsak da
Anlamayız birbirimizi
Hançerin nakışı
Tanıdım acısından Sivas işi

Ben duyarım duyumsarım
Bizim oranın sızısı bu
Binip kara bir buluta Sivas ilinden
Sivas rüzgârında uçup gelmiş
Helallik dilemeye

Ey yüreğimin onmaz acıları
Ey beynimin dinmez sancıları
Suç ne bende ne de sende
Suç seni karanlıklara gömenlerde
Ne de olsa yurttaşımsın
Kapalı olsa da bütün vicdan kapıları yüzüne
Bilmelisin bir yerin var canevimde

Aziz Nesin

Sarıgazi'de 2 Temmuz İçin Çağrı

2 Temmuz'da Sivas Katliamı'nı anmak ve protesto etmek için Sarıgazi'de yapılacak olan yürüyüşe çağrı için, Sarıgazi Cemevi'nin çevresine "2 Temmuz'da Mücadele Birliği Saflarına" yazılamaları yapıldı.

PARTİ ÖNDERLİĞİNİ KİTLE İÇİNDE GÜÇLENDİRELİM!*

2016 YIL: 22 (32) SAYI: 8 (18)

KOMÜNİST

TKEP/Leninist Merkez Yayın Organı

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİNİZ!

Çağımız, yeni bir toplumsal devrimler çağıdır. Bu, yeni bir topluma geçiş çağıdır. Bu çağ, 1917 Sosyalist Ekim Devrimiyle başladı. 20. yüzyıl boyunca dünyanın bir çok ülkesinde ve farklı kıtalarda gerçekleşen toplumsal devrimlerle devam etti. Günümüzde de, dünyanın bir çok köşesi devrimlere ve devrimci başkaldırılara sahne oluyor. Dünya devrimi, bir çok ülkede gerçekleşen devrimci patlamalarla ve her kıtadaki milyonlarca insanın etkin katılımıyla ilerliyor ve büyüyor. Dünya devrimi, hedefine doğru durdurulamaz bir güçle ilerliyor. Dünya burjuvazisi ne yaparsa yapsın, dünya proletaryası hedefine ulaşacaktır.

Türkiye ve Kürdistan, uzun süredir, devrim toprağı durumundadır. Bu açıdan, bu topraklar, dünyada, devrime en yakın ülkeler arasında yerini almıştır. Çünkü, bir devrimin olması için, oluşması gereken devrimci durum, bulunduğumuz alanda yıllardan beri varlığını sürdürüyor. Devrimci durum, henüz bir devrime varmadı, fakat sönüp gitmedi de. Nesnel toplumsal koşullar, onun varlığını sürekli besliyor. Öte yandan kitleler, dünyanın en yoğun ve en zengin eylemlerinin, olaylarının yaratıcıları olarak, sürecin devrimci süreç olarak devam etmesi için hiçbir mücadeleden geri kalmıyorlar.

Devrimci durum, bir devrime dönüşmedi fakat, devrimi güncelleştiren bir olgunlaşma göstermiştir. Devrim için gereken koşullar oluşmuş ve bir araya gelmiştir. Bu koşulların varlığına bağlı olarak, devrimin gerçekleşmesi kaçınılmazdır.

Devrimci kitlelerle birlikte, burjuva iktidarı devirmek için harekete geçireceği kritik bir anda -evet tam da böyle bir anda- tüm reformist ve oportünist hareket bir blok halinde davranarak, devrimin henüz olgunlaşmadığı ve bütün kitlelerin henüz devrime hazır olmadığı vb. gerekçelerle, büyük devrimci girişimi boşa çıkartmak için öne çıkacaklardır. Biz de, onlara bütün devrimlerin deneyimlerini hatırlatacağız ve yolumuza devam edeceğiz.

Devrimin koşullarının, devrim için ileri derecede olgun olması, kendiliğinden, bir devrime, yeni bir toplumun doğmasına varmaz. Bunun için, eski düzeni altüst eden halk kitlelerinin aktif savaşı gerekiyor.

Devrimin gerçekleşmesi sözkonusuysa, burada sadece öncü güçlerin mücadelesi yetmez. Devrim sırasında, harekete geçirilmesi gereken milyonlardır. Buna rağmın, eski ilişki çerçevesinde, eski ölçütleri kullananlar, ne kadar lafını ederlerse etsinler, onlar gerçekten devrimi hiç anlamamışlardır. Devrimi yapan halk kitleleridir.

Peki devrimi yapan hangi kitlelerdir? Bu soruya bütün devrimlerin deneyimine dayanarak yanıt verebiliriz. Deneyimlerin bize gösterdiği, devrimin devrimci kitleler tarafından gerçekleştirildiğidir. Devrimin, devrimci kitleler tarafından yapıldığı gerçeği geçiştirilemez. Bu noktanın netleştirilmesi, devrimci ayakalanma sırasında büyük bir pratik önem kazanır.

Devrimci kitlelerle birlikte, burjuva iktidarı devirmek için harekete geçireceği kritik bir anda -evet tam da böyle bir anda- tüm reformist ve oportünist hareketin bir blok halinde davranarak, devrimin henüz olgunlaşmadığı ve bütün kitlelerin henüz devrime hazır olmadığı vb. gerekçelerle, büyük devrimci girişimi boşa çıkartmak için öne çıkacaklardır. Biz de, onlara bütün devrimlerin deneyimlerini hatırlatacağız ve yolumuza devam edeceğiz.

İsteyen güncel toplumda, devrimin koşullarının olgunlaşmadığına dair bir çok kanıt gösterebilir. Bütün oportünist ve sosyal-reformistler tam da bunu yapıyorlar. Örnek vermek gerekirse, geri kitlelerin durumunu göstererek koşulların devrim için uygun olmadığını ileri sürebilir ve sürüyorlar. Toplumda ve doğada isteyen istediği kanıtı bulabilir. Marksistler, toplumda giderek artan yığınsal devrimci eylemlerin ve arka arkaya patlayan olaylar dizisinin devrimi oluşturduğunu ya da başka bir anlatımla, devrimin bu olaylarda geliştiğini ileri sürmüşlerdir. Ve daha bir çok canlı mücadele örneğini devrimin koşullarının olgunluğunun kanıtı olarak ortaya koyuyorlar. Bütün mesele, olaylara devrimci bir bakış açısıyla bakmakta.

Devrimci bir bakış açısından, Türkiye ve Kürdistan'daki halk kitlelerinin durumu nasıl görünüyor? Hemen belirtelim ki, devrimci kitlelerin sayısı milyonlara ulaşmıştır. Devrimci bir bakış açısına sahip olmayanlar, kitle hareketinin, bu nitel ve nicel gelişmesini göremezler. Bu yüzden, en ileri, en tutarlı ve en mücadeleci olanların bilinç düzeyinden ve genel durumundan değil, en geri kitlelerin bilinçlerinden ve durumundan hareket ederler. Bu geri bakış açısı, 50 yıldır verilen devrimci kavganın ve onun yarattığı sonuçların küçümsenmesi ve önemsizleştirilmesidir.

Bu topraklarda, on yıllardır, dünyanın en yoğun devrimci mücadelelerinden biri sürüyor. Sınıf kavgası yıllardır iç savaş biçimini almıştır. Bu dönemin tümünü kaplayan savaş, uzun iç savaştır. Uzun süreli devrimci savaş, kitleler üzerinde devrimcileştirici bir etki yarattı. Onları dönüştürdü; devrimi gerçekleştirecek etkin bir güç durumuna getirdi. Yeni bir geleceğin güvencesi, savaşan devrimci kitlelerdir.

Devrimci kitleler yeni bir geleceği bize açabilirler. Açabilirler çünkü bunu sağlayacak büyük bir deneyime sahiptirler. Bu deneyim ki, mücadelenin bütün biçimlerini içinde taşıyor. Bu deneyime en son genel halk ayaklanmalarının da birikimi ve dersleri eklendi. Bugüne kadar başarılı ya da başarısız bütün eylemler, kitleler için gerçek bir devrim eğitimi rolünü oynamıştır.

Savaşımda zengin deneyimlere sahip olmak, burjuvaziye karşı bir avantajdır. Bu demektir ki, önümüzdeki mücadelede daha iyi sonuçlar alabiliriz. Fakat deneyim, tek başına kazanmamızı sağlamaz. Kazanmak için daha fazlası lazım. Yeni örnek mücadeleler yaratmalı, örgütlenmede etkileyici ileri örnekler üretmeliyiz. Devrimci halk kitleleri, işçi sınıfının öncülüğünde yarım yüzyıldır, kendi tarihlerini bilinçlice kendileri yapmak için, eski dünyanın altını üstüne getiriyorlar. Bu durum karşısında bize düşen kitlelerin devrimci mücadelesini zafere kadar taşıyacak bir önderlik yeteneği sergilemektir.

Tam da devrimci kavganın zaferi için emekçi kitlelerle sıkı bağlar ve ilişkiler kurmamız gerekiyor. Parti bu noktaya daha önce çeşitli parti platformlarında işaret etmiştir. Ayrıca Parti'nin yayınlarında konunun önemini ortaya koyan çeşitli yazılar çıktı. Fakat anlaşılıyor ki, bu alanda, pratik olarak fazla bir yol almış değiliz. Proleter sınıfla, emekçi kitlelerle, onların sınıf hareketiyle güçlü bağ kurmak ve kesintisiz bir ilişki sürdürmek, devrimci mücadelenin geleceği açısından yaşamsaldır.

Söylediklerimizi canlı mücadeleyle açımlayalım. Bulunduğumuz topraklarda devrimci mücadele uzun bir dönemi alıyor. Devrimci mücadele son çeyrek yüzyıldır, geniş kitlelerin katılımıyla kitlesel bir karakter kazanmıştır. Israrlı ve kararlıca verilen mücadele sonunda en yüksek biçimine, ayaklanmaya kadar vardı. Buna rağmen, ayaklanma, iktidarın ele geçirilmesine dek gitmedi, yani bir devrime dönüşmedi. Büyük tarihsel girişimin devrime dönüşecek bir noktaya kadar yükseltmesi, fakat henüz dönüşemesinin en önemli nedenlerinden biri -ve en başta geleni- Parti'nin kitleleri yönledirmede yetersiz kalmasıdır. Çünkü ayaklananlar daha ileriye ancak devrimci bir komünist partinin önderliğinde gidebilirler. Bu saptama, bu sonuç, bu ders bugüne değin verilen yığınsal devrimci kavganın neden devrimin zaferine varmadığının özü ve özetidir.

Mücadeleci kitlelerin bir kısmı halen küçük burjuva siyasetlerin etkisinde. Bu etki kendini günlük olarak eylemler sırasında gösteriyor. Onlar tam bir anlayış ve işbirliği içinde blok olarak, kitlelerin daha ileriye gitmesini engellemek için çaba gösteriyorlar. Bu alanı bize bırakmayacakları da çok açık. Bu durum karşısında deyim yerindeyse, yapılması gereken kitlelerin önderliğini ele geçirmektir. Bunu yapmak için gereken ideolojik ve politik önderlik niteliklerine sahibiz. Bu yönde ne kadar güçlü olduğumuzu her yoldaş biliyor. TKEP/Leninist savaşçıları, kitlelere bu ileri görüşlerle gidecekler. Görüşlerimiz etkileyici, açıklayıcı ve dönüştürücüdür. Kadrolar, böylesine güçlü teorik silahla donanmış olarak etkileyecek ve partinin önderliğini gerçekleştirecekler.

Oportünist ve reformist hareketler teorik alanda, düşünsel sahada bizim etkimizi önleyemezler. Yeter ki mücadeleci kitlelerle kurulması gereken bağları biran evvel kuralım. Ancak ondan sonra, uzlaşmacı gruplar ne yaparsa yapsınlar, emekçi kitlelerin devrimci önderliğimiz altında hareket etmesini engelleyemezler. Ancak ondan sonra hiçbir güç, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin zafer yolundaki ilerleyişini durduramaz.

Diğerlerine göre kitleleri etkilemede daha avantajlıyız. Bugüne kadar sınıf kavgasının çeşitli sorunları üzerine geliştirdiğimiz görüşler olsun, içinde bulunduğumuz dönemin teorik çözümlemelerimiz olsun ya da karşıtların savaşımının geleceğe yönelmesinin ana çizgilerini verişimiz, bizzat hareketin kendi gelişimi tarafından doğrulanmıştır. Kısaca, yaşam tarafından doğruluğu onaylanmış görüşlerle gidiyoruz kitlelere. O halde pratikte doğrulanmış görüşlerimizin yüksek ikna ediciliğini sonuna dek değerlendirmesini bilmeliyiz.

Ama şu durumu da bilirsek, öncülük görevimizi daha tam olarak yerine getiririz. Görüşlerimizin gücü ve etkisi artık çok iyi biliniyor. Bunu çok bildikleri içindir ki, küçük burjuva siyasetler yıllarca bu görüşleri utanmazca "aşırarak" kendi görüşleriymiş gibi yığınlara taşıdılar. Bunu yapan bir-iki çevre değil, çok daha geniş bir yaygınlığa sahip. Görüşlerimizi ilk onların ağzından duyanlar, bizimle karşılaşıncaya dek, bu şekilde biliyor.

Çoğu kez de geç kalıyoruz. Bizimle hareket edecek bir emekçi, bir ilerici kitle önderi, oportünist ve sosyal reformistler tarafından şekillendirilmiş oluyor. O halde yapmamız gereken, kendi görüşlerimizi ivedi olarak ve doğrudan kitlelere ulaştırmaktır.

Kitlelerin en ileri ve en mücadeleci kesimleriyle vakit yitirmeden, bir an önce ilişkiye geçmek şu bakımdan da büyük bir önem kazanmıştır: Mücadele her geçen gün daha bir sertleşiyor ve yoğunlaşıyor. En kritik bir anda, harekete geçen yığınların gerçek devrimci önderliği izlemeleri halinde hedefe daha çabuk varılır ve hareketin bir sonraki aşamaya varması güvence altına alınmış olur. Bu ancak ayaklanmada önderliği ya da aynı anlama gelmek üzere üstünlüğü ele geçirmemize olanaklı hale gelir. Ayaklanmada üstünlük sağlamak ise devrimci kitlelerle kurduğumuz sıkı ilişkiye bağlıdır.

Kitlelerle ilişki kurma sorunu Parti için öncelikle işçi sınıfı içinde çalışma, onu örgütleme sorunudur. İşçi kitleleri içinde parti çalışması komünist parti için temel bir görevdir. Çünkü komünist parti, bir sınıf partisidir; proletarya partisidir.

İşçileri etkilemek, dönüştürmek ve Partiye kazanmak bugüne kadar yapıldığı gibi, yalnızca işçi eylemlerine katılmak, orada konuşma yapmak, bildiri dağıtmak, slogan atmak vb. değildir. Bu atılması gereken ilk adımdır.

Fakat başka adımların bunu izlemesi gerekiyor. Onlarla birebir ilişkiye geçerek eğitim grupları kurarak, marksist eğitim vermek, Partinin temel görüşlerini kavratmak ve örgütlemek atılması gereken adımlar olmalıdır.

Ama bu soruna mekanik değil, somut ve yaratıcı biçimde yaklaşmalıyız. Tüm bunlar yapıldığı zaman, kitlelerle sağlam ve kalıcı ilişki kurmuş oluruz. Nesnel toplumsal koşulların, devrimci mücadelenin ve dünyadaki devrimci yükselişin vb. etkisiyle, her gün çok sayıda insan mücadeleye atılıyor. Devrime yönelen, sosyalizmi benimseyen insanların sayısı çığ gibi büyüyor. Devrimci kitlelerin yoğunlaşması sadece bir-iki kentle sınırlı değil.

Her yoldaşın gerçekten yaygın bir çevresi var fakat onlarla ilişki kurmada, onları Parti çevresi haline getirmede çekingen, pısırık ve edilgen davranıyor. Şu an hemen yapılması gereken, içinde bulunduğumuz bu duruma son vermektir kuşkusuz her partili disiplinli ve örgütlü bir davranış sergiler. Fakat partili davranış, bürokratik tarzla karıştırılmamalı. Bürokratik davranış tarzı, yaratıcı, girişken, dinamik, örgütlü tarzın yıkımıdır. Ayrıca bürokratik tarz, en geniş kitlelerle bağ kurmamızın ve onları harekete geçirmemizin önünde bir engel oluşturur.

En geniş kitleleri Partiyle ilişkiye geçirmede ve Parti önderliğinde harekete geçirmede, kendimizden kaynaklanan engelleri ivedi olarak aşalım ve bu alanda en ileri örnekleri yaratalım.

Hepsinde aynı derecede olmasa da, hemen hemen tüm kentlere yayılmış durumda. Bu durum, devrimin zaferi için büyük bir gelişmedir. 31 Mayıs 2013'te görüldüğü gibi, ayaklanma bir yerde patlak verse de, anında bütün kentlere yayılabiliyor ve genel halk ayaklanmasına dönüşebiliyor. Tüm bunlar devrimin gücünün ne kadar yaygın olduğunu ve savaşta üstünlük anlamına geldiğini ortaya koyuyor.

Burada Partimiz açısından örgütlü komünist mücadele açısından sorulması gereken soru şudur: Parti bu kadar yaygın ve bu kadar çoğalan devrimci kitleleri ne kadar etkileyebiliyor ve onlarla doğrudan ilişki içine girebiliyor? Kitle içinde parti çalışmasında pek de başarılı olduğumuz söylenemez. Sürekli bunun üzerinde durulmasına karşın, ilerleme elle tutulur değil. Daha ileriye gitmek isteyen, dönüp yürüdüğü yola bakmalıdır.

Kendi toyluklarını, zayıflıklarını, yetersizliklerini ve varsa hatalarını görmesini bilmelidir. Kendi durumunu değerlendirmek, yapıcı bir biçimde eleştiride bulunmak bir partinin gücünü, canlılığını ve hedeflerine ulaşmada ısrarını, kararlılığını gösterir. İşte partimiz TKEP/Leninist böyle bir partidir ve böyle devam etmelidir.

Kitle içinde örgütlü komünist çalışma yapma her şeyden önce, komünist partililiği ve onun öncülüğünde devrimi gerçekleştirme görevini, yani proletaryanın tarihsel görevlerini içtenlikli olarak yerine getirmeyi kavrama sorunudur. Pratikte yüz kat daha enerjik çalışma ve gecemizi gündüzümüzü birbirine katarak kitlelerle bağ kurma çabası, amacı bilinçli olarak kavramayla doğrudan doğruya bağlantılıdır.

Dolayısıyla görevinin bilincinde olan her partili kadro, kendisine birebir söylenmemiş olsa da örgütlü olmanın bir gereği olarak davranmalı ve ulaşabildiği insanlara ulaşmaya bakmalıdır. Her militan, her örgütçü kendi sosyal çevresinden başlamak üzere, gidebildiği her yere gitmeli ve orada insanları Parti ile ilişkiye geçirmelidir. Yetenekli ve yaratıcı bir örgütçü, bağ kurduğu ve ikna ettiği her insana dayanarak, onun da sosyal çevresine ulaşmasının yollarını bulur ve Partinin çevresini genişletir.

Her yoldaşın gerçekten yaygın bir çevresi var fakat onlarla ilişki kurmada, onları Parti çevresi haline getirmede çekingen, pısırık ve edilgen davranıyor. Şu an hemen yapılması gereken, içinde bulunduğumuz bu duruma son vermektir. Kuşkusuz her partili disiplinli ve örgütlü bir davranış sergiler. Fakat partili davranış, bürokratik tarzla karıştırılmamalı.

En geniş kitleleri Partiyle ilişkiye geçirmede ve Parti önderliğinde harekete geçirmede, kendimizden kaynaklanan engeleri ivedi olarak aşalım ve bu alanda en ileri örnekleri yaratalım.

Asıl gitmemiz, bağlar, ilişkiler kurmamız, örgütlememiz gereken kitleler, fabrikalarda, irili ufaklı atölyelerde, tarım işçilerinin arasında, okullarda, kamu emekçilerinin olduğu her yerde, kısacası toplumsal üretimin ve yaşamın her alanındalar. Kitleler bulundukları alanda hızla kendi sosyal örgüt ağlarını, komite ve konseylerini örgütlüyorlar.

Komünistler tüm olanaklarını, tüm araçları ve ilişkileri harekete geçirip, yığınların olduğu her yere gitmelidir. Ayaklanmanın ve devrimin toplumsal güçleri buralardadır. Buradan başlayıp daha ileriye, daha derine, örgütlenmenin ileri ve en yüksek biçimine, politik örgütlenmeye varmalıyız. Parti örgütlenmesi, sınıf örgütlenmesinin en ileri ve diğerlerini yönlendiren, işçi sınıfının öncü gücüdür, yönetici gücüdür. Kurduğumuz işçi ilişkilerini Parti ilişkisi durumuna getirmek için ısrarlı ve bilinçli bir çaba içinde olmamız gerekiyor.

Bu yönde gösterilen çabaların yeterli olduğu söylenemez. Belli bir çaba sonucu kurulan ilişkilerin ise, örgütlü ilişki düzeyine çıkarılmasında ya da daha iyi bir ifadeyle, Parti ilişkisi, kadrosu düzeyine yükseltilmesinde tutuk davranılıyor. Bu yüzden çevremize gelen ilişkiler, Partili düzeye getilmediği için, bir süre sonra çekip gidiyorlar. Birebir ilişki, en çok da bu tür ilişkilerde kurulmalı. Onlarla, kitle çalışmasından tamamen ayrı ve farklı bir düzlemde ilişki sürdürmemiz gerekiyor. Gerek uzun görüşmeler yoluyla, gerek eğitim yoluyla, bilinçlerini Parti görüşleriyle, devrimci dünya görüşüyle biçimlendirmemiz gerekiyor. Üstelik bu çalışmayı en büyük ciddiyetle sürdürmeli ve en büyük önemi vermeliyiz. Gösterdiğimiz ısrarlı çaba ve çalışmalar kendi sonuçlarını mutlaka verecektir. Üzerinde durduğumuz, uğraştığımız her insan komünist partili olmaz. Fakat Parti kadroları bu insanlar arasından çıkar.

Bu konuda sonuç almanın öyle kolay olmadığını biliyoruz. Kolay ve anlık çabaların bir sonuç vereceği beklentisi içinde olamayız. İçinde bir çok anın, dönemin vb. olduğu uzun süreli bir çalışma gerekeceğini akıldan çıkarmamalıyız. Bunun için ikna edici, etkileyici, örgütçü bir yetenek gerekiyor. Tüm bu çabalar daha kısa sürede de sonuç verebilir. Önemli olan usanmadan ve işi kendi haline bırakmadan etkin ve bilinçli bir çaba içinde olmaktır. Sonra tüm bu çabaların meyvelerini toplayacağımız açık.

Çabalarımızın bir yönü yeni gelen insanları Partiye kazanmak ise, diğer yönü de gelenleri Parti yapısında ya da çevresinde tutmak olmalıdır.

Gelen insanların kalması için, güçlü bir ideolojik potansiyele sahip olmamız gerekiyor. İdeolojik olarak ne denli güçlüysek, insanları ikna etmede o kadar başarılı oluruz. Bunun için her insanla ayrı ayrı ilgilenmeli ve durumuyla çok yakından ilgilendiğimizi göstermeliyiz. İlişkilerimiz her zaman içten, sıcak ve kazanıcı olmalıdır. Böyle bir ilişki içinde daha fazla insan, kalarak mücadele etmeye karar verecektir.

Kitle içinde çalışmanın ileri ve etkileyici örneklerini yaratalım! Parti önderliğini kitleler içinde güçlendirelim!

Ufuk TAYLAN

*TKEP/Leninist Merkez Yayın Organı Komünist'in 8. Sayısında yayınlanmıştır.

MÜCADELE BİRLİĞİ

Mücadele Birliği Gazetesi / Sayı: 27 / 21 Haziran - 5 Temmuz 2017 / Yaygın Süreli Dağıtım Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti. Adına: Deniz ERCAN / Adres: İskenderpaşa Mah. / Sofular Cad. No: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57 / Sor. Yazı İşl.Müdürü: Deniz ERCAN / Baskı Yeri: Yön Basım Yayın, Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi B Blok 1.kat N:366 Topkapı - Zeytinburnu - İSTANBUL

www.mucadelebirligi.com info@mucadelebirligi.com
www.facebook.com/mbirligi mucadelebirligi@gmail.com
www.twitter.com/mbirligi mucadelebirligi@hotmail.com

FAŞİZME KARŞI SAVAŞAN SOVYET AFİŞLERİ

Ayışığı Ekin Sanat Derneği'nde Ekim Devrimi'nin 100. yılı nedeniyle Faşizme Karşı Savaşan Sovyet Afişleri Sergisi'nin açılışı 13 Haziran günü yapıldı.

Sovyetlerin faşizme karşı verdiği savaşta aralıksız çatışma ve büyük bir çaba vardı. Savaşın kazanılabilmesi için cephedeki askerler kadar yoksul köylüler kadınlar gençler, her alandan insan bu savaşa güç vermek için çabalıyordu.

Savaşın kazanılması için amansız mücadele savaşın cepheye sürdüğü askerler kadar Sovyet afiş sanatçıları için de geçerliydi.

Onların ve sanatlarının ne geri çekilmeye, ne şüpheye düşmeye ne de yorulmaya hakları vardı.

Sanatçılar yüzlerce afiş tasarlamıştı... Onlardan sadece bir kısmı günümüze ulaştı. Bunlardan bir kısmını arşivleyen Ayışığı Ekin Sanat Derneği, Büyük Ekim Devrimi'nin 100. yılında Faşizme Karşı Savaşan Sovyet Afişleri Sergisi'ni açtı.

13 Haziran günü 18.00'de sergi-nin açılışında konuşan derneğin emekçilerinden Gamze Nihal İyidoğan, Büyük Ekim Devrimi'nin 100. yıldönümünde, devrim ve sosyalizm mücadelesinin zaferle taçlandırılabileceği gerçeğini hatırlatmak ve bize bunun gerçek olabileceğini gösterenleri anmak gerektiğini ve bu nedenle sergiyi açtıklarını ifade etti.

Bu sergide yer alan afişlerde "Sanat geleceği içinde barındıran bir silahtır" sözünün gerçekliğini görmenin mümkün olduğunu söyleyen İyidoğan, afişlerde o dönemde halkların düşüncelerini, öfkesini ve zafere olan inancının yansıdığını belirtti.

Sanatçıların afişlerle zafere dair umudu yaydıklarını söyleyen İyidoğan, sergide 1941-1945 döneminin afişlerinin ağırlıkta olduğunu, bunun nedeninin ise 9 Mayıs'ın faşizmin yenilgisinin yıldönümünde yakın bir zamana denk gelmesi olduğunu ifade etti.

Ortadoğu başta olmak üzere dünya halkları ve devrimcilerin sınıfsız sömürüsüz bir dünya özlemiyle mücadele ettiği böylesi bir dönemde Sovyet sanatçılarının afişleriyle bu düşün gerçek olabildiğini gösterdiklerini ve 1917 Büyük Ekim Devrimi'nin 100. yılında bu sergiyi yapmaktan mutlu olduklarını söyledi.

Ayışığı Ekin Sanat Derneği Genel Sanat Yönetmeni Songül Yücel ise Büyük Ekim Devrimi'nin yüzüncü yılında hem bu devrimi kutlamak, hem de, faşizmin yenilerek bir işçi-emekçi devletinin kurulabildiği gerçekliğini is döneme ait sanatçıların afişleriyle anlatmak istediklerini ve bu sergiyi hazırladıklarını söyledi.

Ekim Devrimi'nden öğreneceğimiz pek çok şey olduğunu ifade eden Yücel, ondan öğrendiklerimizi de yeni nesillere aktarmak gerektiğini, devrimden öğrenmek kadar insanlığın kurtuluşu mücadelesine bir şeyler katmanın ise bir görev olduğunu belirtti.

Ekim Devrimi ve sonrasında ve 1941-1945 arasında sanatın ve sanatçıların büyük katkılarının bulunduğuna değinen Yücel, sergide fon müziği olarak yer verdikleri Soştakoviç'in 7. senfonisinin bu örneklerden birisi olduğunu aktardı.

Sovyetlerin faşizme karşı verdiği büyük savaş sırasında pek çok kahramanlıklar ve fedakarlıklar yaşandığını belirten Yücel, bu döneme ait "Tanya'nın Günlüklerine" de yer vermek istediklerini ve onun anısına yapılan heykelin maketini bu nedenle hazırladıklarını söyledi.

Ekim Devrimi'nin yüzüncü yılını devrim ve sosyalizm mücadelesinde yer alan dostlarla bu değerleri yaşatmak ve mücadeleyi büyütmek istediklerini ifade etti.

Serginin açılışına Adana'dan gelen şair Ruhan Mavruk ise işçi ve emekçilere, devrimcilere saldırının böylesine yükseldiği bir dönemde devrimin gerçekleştiğini hatırlatarak gerçekleşmesinin yine mümkün olduğunu anlatmanın önemli olduğunu ve bu nedenle de serginin anlamlı olduğunu belirterek şiirlerini paylaştı.

Akademisyen ve sanat eleştirmeni Lütfiye Bozdağ ise Ekim Devrimi'yle dünya tarihinde ilk kez devlet yönetimde sanatçılara yer verildiğine tanıklık edildiğini ve hala bir örneğinin bulunmadığını vurguladı.

Ekim Devrimi'nin dünya halkları için çok önemli bir deneyim olduğunu ifade eden Bozdağ, özellikle içinde bulunduğumuz dönem ve coğrafyadaki gericilik, baskı, şiddet ve zulümün boyutları düşünüldüğünde buna karşı verilen sınıfsız, sınırsız, güzel bir dünyanın kurulması mücadelesinde Ekim Devrimi'nin çok önemli bir deneyim ve örnek olduğunu söyledi.

KHK ile ihraç edilen kamu emekçilerine, Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın tutuklanmasına ve Ankara'da devletin tim saldırısına rağmen devam etmekte olan eylemlere değinen Bozdağ, dinci gerici faşist iktidara karşı işçi ve emekçilerin iktidarını hedefleyen bir mücadeleyle kurtuluşun mümkün olduğunu belirterek Ekim Devrimi'nin yıldönümünde o dönemin sanatçıların afişleri aracılığıyla bir devrimin gerçekleşebileceği düşüncesini ifade etmek açısından serginin önemli olduğunu söyledi.

Tiyatro Simurg oyuncuları Hale Üstün ve Mehmet Esatoğlu, tiyatro oyuncusu Fahri Bozbaş ile birlikte Ekim Devrimi'ni komünist şair Nazım Hikmet'in şiirlerinden derledikleri dramatizasyonu sergi için sahnelediler.

Şiirleri ritm ve müzikle harmanlayan üç oyuncu Nazım Hikmet'in dizeleriyle Ekim Devrimi coşkusunu anlattılar.

Ardından Ekim Devrimi, afişler, devrime ilişkin eserler üzerine sohbet ve paylaşımlarla devam edildi.

Faşizme Karşı Sovyet Afişleri Sergisi 13 Temmuz akşamına kadar saat 15.00-20.00 saatleri arasında açık olacak.